

EVENTYRLIGE FRIKVARTER

1

Lars Poulsen
www.eventyrligefrikvarter.dk

EVENTYRLIGE FRIKVARTER

1

Lars Poulsen

© Eventyrlige frikvarter
www.eventyrligefrikvarter.dk

Lars Poulsen

Eventyrlige frikvarter - 1

© Eventyrlige frikvarter 2023

Omslag: Lars Poulsen

INDHOLD

Flaget og solsorten

Den gamle mand og bussen

Prut, kvæk og øf

Gert grævling

Drengen der boede på en øde ø

Dragen og cykelsmeden

Manden der gik tur med ting

Kongen og dronningen på månen

Den sorte mand

Den trehjulede cykel

Lidt om Eventyrlige frikvarter

FLAGET OG SOLSORTEN

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en dreng og en pige. Deres mor og far hed Grethe og Frimodt. Det er måske nogle lidt gammeldags navne, men det hed de. Drengen og pigen var altså søskende. Der var ingen af dem der var ældst, og der var ingen af dem der var yngst. Drengen og pigen var tvillinger. Pigen hed Frida og drengen hed

Frederik. De var begge to syv år gamle. Det er tvillinger nemlig. Altså, ikke syv år gamle, men lige gamle. De har nemlig begge to været inde i deres mors mave samtidig, og er blevet født samme dag. Så man kan sige at tvillinger har kendt hinanden længere end andre søskende.

Både Frida og Frederik glædede sig helt vildt til det blev lørdag. Den dag var det nemlig deres fødselsdag, og så ville de begge to blive otte år gamle.

Frida og Frederik havde for længe siden givet deres mor og far ønskesedler, og de håbede at få det de allermest ønskede sig. Frida ønskede sig en dukke der kunne tisse og græde, med rigtige tårer. Frederik ønskede sig egentlig en iPad, men det vidste han godt at han ikke ville få, så i stedet ønskede han sig en racerbane.

Dagen før lørdag, altså fredag, havde Frida og Frederik slik med i skolen. De gik i samme klasse, og deres klassekammerater elskede når Frida og Frederik havde fødselsdag, for så fik de nemlig slik af dem begge to. Altså dobbelt så meget som når de andre havde fødselsdag. Slik er godt, det ved du sikkert, men dobbelt så meget slik er dobbelt så godt.

Om aftenen kunne de næsten ikke falde i søvn da de var kommet i seng. Frida var helt vildt spændt på at blive otte år næste dag, og Frederik var også helt vildt spændt på at blive otte år næste dag. Men til sidst faldt de i søvn, og drømte om fødselsdagsgaver og boller og kakao og gæster og endnu flere fødselsdagsgaver.

Lørdag morgen blev Frida og Frederik vækket af deres forældre. De havde små flag med, og sang

fødselsdagssang for dem. Det lød fuldstændig forfærdeligt, men Frida og Frederik elskede det. For nu var det endelig deres fødselsdag.

På flagstangen ude i haven, vajede flaget. ”Vaje” er et gammeldags ord der bare betyder ”blafre”. Så man kunne også sige at flaget blafrede. Men lige når det handler om flag, så synes jeg det lyder bedst at det vajer. Så flaget vajede på flagstangen.

Stangen var otte meter høj, og det er faktisk temmelig højt. Flaget syntes også det var højt. Modbydeligt højt faktisk, og det blev ikke bedre af at det bare hang i en tynd snor.

Hvad nu hvis snoren knækker, tænkte flaget, eller knuden går op? Og så rystede det.

”Se, flaget blaffer,” sagde Frida, og satte sig op i sengen så hun kunne se det ordentligt.

”Næ,” sagde hendes far. ”Et flag det blaffer ikke, det vajer.”

”Hvad vejer det?” spurgte Frida og rynkede brynene.

”Nej, altså, ikke på den måde,” og så forklarede Frimodt det jeg fortalte dig lige før.

Men Frimodt tog fejl, og Frida tog fejl. For flaget vajede slet ikke. Det rystede. Af skræk. Flaget havde nemlig højdeskræk, og det er ikke sjovt at have højdeskræk når man er et flag, der jo skal hejses højt op når det er på arbejde.

”Åååh...” jamrede flaget, og rystede lidt mere. ”Jeg tør ikke kigge. Jeg tør ikke kigge. Jeg tør ikke. Der er

så højt ned, og jeg er så bange.” Og så lukkede det øjnene, og tisede en lille tår af skræk.

Inde i huset var børnenes mor og far endelig blevet færdige med at synge fødselsdagssang, og Frida og Frederik fik hver en gave.

”Øh... ?” sagde Frida, da hun pakkede en racerbane op.

”Øh... ?” sagde Frederik, da han pakkede en tisedukke op.

”Ups...” sagde mor, der var kommet til at bytte om på gaverne, da hun pakkede dem ind aftenen før. Hun tog begge gaver og byttede dem rundt, så Frederik kunne komme til at køre med racerbane og Frida kunne komme til at tisse. Eller, så hendes nye dukke kunne komme til at tisse.

Ude i haven satte en solsort sig på toppen af flagstangen.

”Ah,” sagde den. ”Er der noget bedre end sådan en skøn sommermorgen?” Men flaget svarede ikke, så solsorten fortsatte: ”Jeg tror minsandten jeg vil fløjte lidt.” Og så trak den vejret dybt ind, og begyndte at fløjte. Den var så god til det, og det var så smukt, at flaget, der hang lige under solsorten, helt glemte at være bange. Altså, det turde stadig ikke åbne øjnene, men det var jo heller ikke nødvendigt for at høre solsorten. Det var dejligt at få tankerne væk fra højderne, og flaget vajede langsomt i takt til musikken.

Solsorten sluttede sin melodi, og rettede ryggen. ”Ah,” sagde den igen. ”Det var dejligt sådan at få fløjtet

lidt. Det var lige hvad jeg trængte til. Et fløjt og en fed orm, så bliver det ikke bedre.”

”Åh,” sagde flaget, der var ked af at musikken stoppede.

”Kunne du ikke lide det?” spurgte solsorten skarpt. Den var allerede ved at blive lidt fornærmet.

”Jo,” udbrød flaget. ”Jo, det kunne jeg virkelig godt. Det var meget smukt. Tak for sangen.”

”Men,” sagde solsorten lidt forvirret. ”Hvorfor sagde du så ’åh’ da jeg holdt op?”

”Jeg sagde ’åh’, fordi jeg gerne ville have hørt mere. Meget mere.”

”Ja,” sagde solsorten og stak næbet i vejret, ”jeg er ret god, hvis jeg selv skal sige det.”

Flaget nikkede. Så hviskede det: ”Og jeg tænkte slet ikke på at jeg var bange, mens du fløjtede.”

”Bange?” spurgte solsorten overrasket. ”Bange for hvad?”

”For at hænge så højt oppe,” sagde flaget og krympede lidt. Det var virkelig pinligt at være et flag med højdeskræk.

”Hvad mener du med ’højt oppe?’” spurgte solsorten.

”Ja, altså, helt her oppe,” svarede flaget.

Solsorten skreg af grin. Den grinede og grinede, og var lige ved at falde ned fra flagstangen.

”Vi...,” grinede solsorten. ”Vi...,” prøvede den igen. ”Vi er da ikke højt oppe,” lykkedes det den endelig at sige da den var færdig med at grine. ”Prøv at se her,” sagde den og lattede fra flagstangen. Den fløj højt, højt op i luften. Flaget blev endnu mere svimmel, bare ved at set det. Men solsorten fløj højere op. Og

højere endnu. Til sidst var den bare en lille prik på himlen.

Uf, tænkte flaget, og glædede sig over at det trods alt ikke skulle helt derop. Flaget tænkte også at fuglen var lidt af en blærerøv. Men den slags ord kan man jo ikke tage med i et eventyr.

”Så du det?” spurgte solsorten da den kom ned igen.
”Så du hvor højt jeg var oppe?”

Flaget nikkede.

”Var det ikke vildt?” spurgte solsorten stolt. ”Altså, at jeg kunne komme så højt op?”

Flaget trak på syningerne. Det vidste jo ikke hvor højt en solsort kunne komme op, og vidste derfor heller ikke om det fuglen havde gjort var ’vildt’.

Pludselig kom der et kraftigt vindstød, og flaget blev foldet så hurtigt ud, at det gav et lille smæld.

”Wow!” sagde solsorten, og hævede øjenbrynene.

”Hvordan gjorde du det?”

”Gjorde hvad?” spurgte flaget.

”Den der lyd, hvordan lavede du den?”

”Den her,” spurgte flaget, og smældede igen.

”Ja,” nikkede solsorten ivrigt. ”Det er skide sejt!”

Flaget trak på syningerne igen. ”Det er jo bare et smæld,” sagde det beskedent.

”Hør,” sagde solsorten. ”Jeg får en idé. Du kunne godt lide at jeg fløjtede, ikke?”

Flaget nikkede.

”Og jeg kunne godt lide dit smæld,” fortsatte solsorten ivrigt.

Flaget sagde ikke noget. Det forstod ikke rigtigt hvad fuglen snakkede om, og tænkte at den måske havde fået pip.

”Vi kan spille sammen!”

Flaget rynkede syningerne. ”Hvordan det?”

”Jeg fløjter, og du smælder rytmen. Det bliver totalt cool.”

Og så begyndte solsorten at fløjte, og flaget at smælde.

Den har ret, tænkte flaget, det er faktisk totalt cool. Og så smældede det lidt mere.

Hele dagen fløjtede solsorten, og hele dagen smældede flaget.

Frida og Frederik hørte det ikke. De havde travlt med at lege med deres fødselsdagsgaver. Men det gjorde

heller ikke noget. Den lille solsort og det rødhvide flag fløjtede og smældede alligevel.

Da det blev aften strakte solsorten vingerne, og gabte. Det var ved at være sent, og den skulle i seng. Frimodt kom ud for at tage flaget ned, for flag må ikke hænge ude om natten – de er nemlig seriøst bange for mørke.

Det var først da Frimodt havde foldet flaget pænt sammen og lagt det på plads, at det kom til at tænke på, at det slet ikke havde været bange mens det havde spillet sammen med solsorten. Det havde bare været så skønt at hænge der i vinden og synge og smælde sammen. Og flaget håbede, at det snart skulle op at hænge igen. Så ville det kalde på solsorten, og så kunne de spille endnu mere. Og hvem ved, måske ville andre

dyr og fugle også være med, så de kunne lave et helt orkester.

DEN GAMLE MAND OG BUSSEN

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en gammel mand. Det var han blevet, fordi han havde levet i rigtigt mange år siden han blev født. 92 år, for at være helt præcis. Eller, hvis det skal være helt præcist, så havde han levet i 92 år, 7 måneder og 13 dage, da historien begynder.

Den gamle mand hed Albert. Jensen.

Han havde haft et svært liv. Da han var barn fik han tæsk af sin far – det måtte man nemlig godt dengang. Han fik ingen fredagsslik, og han gik i skole om lørdagen. Skolen lå fire kilometer væk, og han skulle gå på sine bare fødder frem og tilbage, året rundt. Hans forældre var fattige, og havde ikke råd til sko.

Da Albert blev ældre, blev han sømand, og sejlede rundt over hele verden. Men en dag sejlede hans skib lige ind i et kæmpe stormvejr. Skibet væltede, og sank. Albert redede sig i land på en øde ø, hvor han boede i mange år inden nogen fandt ham.

Da han kom hjem fra den øde ø, blev han gift med en dame der altid brændte frikadellerne på, og glemte at koge kartoflerne. Dengang var det kun kvinderne der kunne lave mad, så Albert var tvunget til at spise brændte frikadeller og rå kartofler hver dag. Hun

glemte også at sætte mælken i køleskabet, så om morgenen spiste han havregryn med sur mælk.

”Nej!” sagde Albert en dag, han sad og kæmpede med en brændt frikadelle. ”Nu kan det spilleme være nok.” Så smed han kniv og gaffel fra sig og gik.

Han gik, og gik, og gik i mange år. Sommer og vinter, forår og efterår. I solskin og i regn. Hele tiden gik han. Måske prøvede han at komme væk fra sin barndom. Eller måske var det tiden på den øde ø, eller den sure mælk, han ville væk fra. Det kan man ikke vide. Men det kan ikke lade sig gøre at gå væk fra de ting. De er jo inde i hovedet, og man kan skal helst ikke gå væk fra sit hoved.

”Nej!” sagde Albert en dag, hvor han havde gået 37 kilometer i øsende regnvejr. ”Nu kan det spilleme være nok.” Så stoppede han op, lige der hvor han var kommet til, og stod stille.

Albert så sig omkring. Det var faktisk et dejligt sted. Altså, hvis ikke lige det var fordi det regnede sådan. Der var skov på begge sider af vejen, og da Albert var rigtig glad for skove, syntes han at der var skønt. Derfor sagde han: ”Her er godt nok skønt. Her kunne jeg godt tænke mig at bo.”

Lidt længere fremme ad vejen, holdt der en bus. Men der var ikke noget stoppested.

Gad vide hvorfor den holder der, tænkte Albert, og gik hen for at se nærmere på bussen.

Døren til bussen stod åben, men der var ingen mennesker derinde. Heller ingen chauffør. Bare en helt tom bus.

Måske skulle chaufføren lige tisse, tænkte Albert, og trådte op i bussen. Det var dejligt at komme væk fra regnen og ind i tørvejr.

”Hmmm...” sagde Albert. ”Man kunne vel egentlig godt bo i sådan en bus.” Han kiggede rundt på de mange sæder. ”Men sæderne skulle selvfølgelig tages ud,” sagde han. ”Så kunne man sætte borde og stole ind i stedet. Og et køkken og en seng.” Albert stod lige og tænke på hvor dejligt det ville være at bo i bussen, da han fik øje på nøglerne som chaufføren havde glemt at tage med. Han kiggede ud gennem døren og ud gennem alle ruderne, men kunne ikke se chaufføren nogen steder. Gad vide om jeg kan køre sådan en bus, tænkte Albert, og satte sig på førersædet. Så drejede han

nøglen så motoren startede, og så kørte han. Jamen det går jo godt, tænkte Albert og smilede for første gang i 76 år.

Lidt længere henne ad vejen, gik der en grusvej ind i skoven. Gad vide om sådan en bus kan køre på en skovvej, tænkte Albert og svingede ind på vejen. Da han havde kørt lidt, tænkte han, at det jo også gik helt godt, og smilede for anden gang i 76 år.

Albert kørte og kørte, og bussen hoppede og rumlede ind gennem skoven. Skovvejen blev smallere og smallere, og til sidst kunne han ikke komme længere. Albert så sig omkring. Det var holdt op med at regne.

”Her er fint,” sagde han, og stoppede motoren. ”Her skal jeg bo.” I bussens bagagerum fandt han noget værktøj, og begyndte at skrue alle sæderne løs, og smide dem udenfor.

I løbet af de næste uger, fik Albert indrettet bussen. Han lavede en sofa af nogle af bussens sæder, og en seng af nogle andre. Så fældede han nogle træer, og lavede brædder af dem, og byggede et køkken, med skabe og det hele. Og hele tiden smilede Albert. Han kunne slet ikke lade være.

Som tiden gik, blev skovens mange dyr trygge ved Albert. De fandt ud af at han ikke gjorde dem noget, og holdt op med at flygte når de så ham.

Mange år efter at Albert var flyttet ud i skoven, gik han stadig og smilede. Hver morgen stod han op, og sagde godmorgen til fuglene og til ræven og rådyrene, og alle de andre, og de sagde godmorgen til ham. Dyr kan nemlig godt tale, hvis bare man er helt stille og lytter godt efter. Ude i skoven var der ikke andet at give sig til, end at være stille og lytte, så det fik Albert meget tid til at gå med.

”Hvor gammel er du egentlig?” spurgte ræven ham en dag.

”Ja, hvor gammel er du?” spurgte uglen oppe fra et træ.

”Tjah,” sagde Albert. ”Det ved jeg ikke rigtigt. Jeg kan ikke længere huske hvornår jeg er født. Men det må være længe siden,” sagde han og kiggede på sig selv i et af bussens sidespejle. ”Ham derinde,” sagde han og pegede på sit spejlbillede, ”er i hvert fald en gammel mand.”

”Men, hvor gammel,” ville uglen vide.

Albert trak på skuldrene. ”Aner det ikke,” sagde han. ”Men jeg er gammel.” Så tænkte han lidt over det, og fortsatte: ”Men jeg tænker, at det er ligemeget hvor gammel man er, så længe man lever.”

Uglen rullede med øjnene og så utilfreds ud. Ugler er nemlig vildt kloge, og de vil helst vide alting. Ræven

nikkede bare. Den forstod godt hvad Albert mente. Men den havde også hørt historierne om Alberts barndom, om dengang han var sømand og dengang han var gift med konen der ikke kunne lave mad, og om alle de år han gik og gik og gik. Ræven vidste også, at Albert smilede for første gang da han bestemte sig for at bo i skoven sammen med dyrene og fuglene. Og ræven tænkte, at det godt kunne være at Albert var levende i alle årene inden han flyttede ud i skoven, men at han først begyndte at nyde livet den dag han stjal bussen. Det var nemlig ikke kun uglen der var klog. Det var ræven også. Bare på nogle andre ting end uglen. For det er jo sådan det er. Alle er kloge på et eller andet. Det handler bare om at finde det.

PRUT, KVÆK OG ØF

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en prinsesse. Og det var hun fordi hendes far var konge i det land hvor prinsessen boede, og når man er en pige, og ens far er konge, så bliver man automatisk til en prinsesse.

Prinsesser skal helst være sådan lidt kongelige i det. Altså, have kjole på og altid være ren og pæn. Og så

skal de brodere og drikke te af en lille kop, mens de stritter med lillefingeren. Jeg ved ikke hvorfor de skal stritte med lillefingeren, men jeg er jo heller ikke en prinsesse.

Prinsessen i det her eventyr hed Elna Marianne Yrsa Tove Dorthea Diana Lone, men det var der ingen der kaldte hende. Det tog alt for lang tid at kalde på hende, med alle de navne, så folk kaldte hende bare ”prinsessen”.

Prinsessen var ikke altid sådan som prinsesser skal være. Altså, det med kjolen og lillefingeren. Prinsessen havde næsten altid huller i kjolen, fordi hun tumlede rundt ude i den skov der lå ved siden af kongens slot. Eller fordi hun cyklede alt for hurtigt, og væltede i gruset på gårdspladsen. Men hun græd ikke.

”Hovsa,” sagde hun bare når hun væltede. Og så sagde hun også *:pruuut:*

Så spørger du måske, hvorfor hun sagde *:pruuut:*. Det gjorde hun fordi hun var en prinsesse med en talefejl. Hver gang hun sagde noget, sluttede hun med *:pruuut:*

Kongen havde sendt hende til alle landets klogeste læger og talepædagoger, men ingen af dem kunne finde ud af hvorfor prinsessen sagde *:pruuut:*. Til sidst havde kongen vænnet sig så meget til det, at han ikke rigtigt hørte det længere, og når kongen ikke hørte det, var der ingen grund til at prinsessen skulle til læge og talepædagog.

Men kongen var stadig lidt bekymret. Prinsessen havde altid de der hullede kjoler på, og var også tit møgbeskidt af at lege ude. Det var kongen ikke så glad for. Prinsesser skal vokse op og blive dronninger, og en dronning med hul i kjolen og jord i hovedet, duer bare ikke. Og da slet ikke en dronning der slutter sine

sætninger med *:pruuut:*. Heller ikke selvom kongen ikke lagde mærke til det længere. For selvom han ikke lagde mærke til det, sagde hun det jo stadig.

Prøv lige at forestille dig at vores prinsesse, når hun engang blev til en voksen dronning, og skulle holde nytårstale i fjernsynet. Det ville være seriøst pinligt.

Så er endnu et år gået *:pruuut:*.

Nu ligger det gamle år bag os med alt hvad det bragte *:pruuut:*.

Året bød på et uforglemmeligt møde med de grønlandske grønlændere på Grønland *:pruuut:*.

Det duer bare ikke. Der ville jo ikke væren nogen der kunne tage hende alvorligt. På den anden side kan man sige, at hun ville få folk til at grine, og så var nytårsfesten jo ligesom i gang. Så det var vel både godt og skidt. Nok mest skidt.

Eller hvad med hendes bryllup? Når hun engang skulle giftes med en prins. Prøv at forestille dig, at prinsessen står oppe ved præsten i kirken. Hun har en kæmpestor og meget smuk hvid kjole på, med et slæb der når helt ud på gaden. Ved siden af hende står prinsen i sin flotteste uniform, med masser af guldknapper og bling-bling. Og så siger præsten:

”Vil du, prins Torsten Nikolaj Mortensen den anden, tage prinsesse Elna Marianne Yrsa Tove Dorthea Diana Lone til kone?”

”JA!” ville prins Torsten Nikolaj Mortensen den anden, sige højt og tydeligt, fordi han virkelig gerne ville giftes med prinsessen.

”Okay,” siger præsten så, og vender sig mod prinsessen og siger: ”Vil du, prinsesse Elna Marianne

Yrsa Tove Dorthea Diana Lone, tage prins Torsten Nikolaj Mortensen den anden til mand?"

"JA! :*pruuut*:" ville prinsessen så sige.

"Host, host. Javel ja," ville præsten sige. "Jamen, så siger vi det. Nu er I gift."

Det var et problem for kongen at prinsessen lavede den der lyd. Det var også et problem for statsministeren. Faktisk var det et problem for hele folket i hele landet. Alle syntes selvfølgelig at det var synd for prinsessen at hun havde den der talefejl. Men de fleste syntes faktisk også, at det var direkte pinligt.

Så en dag kom der en prins til kongens slot. Han bankede på, og en tjener åbnede døren.

"Mjarh...?" sagde tjeneren.

"Goddag," sagde prinsen – og så sagde han...
":*kvæææk*:"

”Øh...?” sagde tjeneren og hævede øjenbrynene.

”Jeg vil gerne tale med kongen, :kvæææk:” sagde prinsen.

”Javel ja,” sagde tjeneren. ”Jamen så kom med denne vej.” Og så holdt han døren, så prinsen kunne komme ind.

Kongen sad på sit kontor, hvor han prøvede at få styr på regnskaberne. Det plejede at være finansministeren der ordnede det, men han havde fået skoldkopper, og så blev kongen selv nødt til at fikse det.

”Kom ind,” sagde kongen da prinsen bankede på.

”Goddag,” sagde prinsen og bukkede. ”:kvæææk:”

”What!?” sagde kongen. Han kunne nemlig både tale engelsk og alt muligt.

”Goddag,” gentog prinsen. ”:kvæææk:”

Kongen blev så forvirret over prinsens kvækken, at han kom til at skubbe sin lommeregner på gulvet, helt uden at opdage det.

”Jeg tænker, at jeg gerne vil giftes med din datter,” sagde prinsen. ”:kvæææk:”

”Nå,” svarede kongen. ”Jamen, held og lykke med det.” Og så bøjede han sig over regnskaberne igen, og viftede med hånden som tegn til at prinsen skulle gå væk.

”Hej, hej,” sagde prinsen og vendte sig om for at gå. ”:kvæææk:”.

Efter at have ledt virkelig længe, lykkedes det til sidst at finde prinsessen ude i parken, hvor hun var ved at klippe hæk.

”Goddag,” sagde prinsen. ”:kvæææk:”

”Davs du,” sagde prinsessen. ”:pruuut:”

”Jeg har lige snakket med din far, om at vi to skulle giftes,” sagde prinsen. ”:kvæææk:”

”Okay, :pruuut:” sagde prinsessen. ”Men jeg skal lige være færdig her først, :pruuut:”

”Jeg kan da hjælpe,” sagde prinsen. ”:kvæææk:”. Og så begyndte han at læsse traileren med hækaffald.

Da de var færdige med at klippe hæk, og læsse hækaffald på traileren, og køre på genbrugsstationen med det, og tilbage igen og gentage det hele en gang til. Og en gang til. Og en gang til. Det var nemlig en meget lang og meget høj hæk der var i kongens park, så det tog sin tid at få den klippet. Men efter otte dage, var de endelig færdige.

”Nå, :pruuut:,” sagde prinsessen og tørrede hænderne i kjolen. ”Skulle vi så se at blive gift? :pruuut:”

”Jeps,” sagde prinsen. ”Lad os det :kvæææk:.”

Og så blev prinsen gift med prinsessen, og prinsessen blev gift med prinsen, og de levede til deres dages ende, sådan som de fleste gør.

Prinsen og prinsessen fik masser af børn. 32, mente de at have fået, men de var ikke helt sikre. De var holdt op med at tælle efter nummer fem.

Det ældste barn, en dreng, havde ikke arvet sin mors *:pruut:* eller sin fars *:kvæææk:*, og det glædede den gamle konge, der tørrede sveden af panden af lettelse.

Men så kom den dag hvor den lille prins begyndte at tale.

”Moar,” sagde han og pegede på sin far. Og så kom det; ”:øøøf:”

”Min dejlige dreng, *:kvæææk:*” sagde prinsen og løftede prinsen (altså, den lille) op.

”Min søn, :pruuut:,” sagde prinsessen og slog hænderne sammen af lykke.

”Moar, :øøøf:,” sagde prinsen (altså, den lille).

Og efterhånden som prinsens og prinsessens 32 børn (eller hvor mange der nu var) voksede op og begyndte at tale, viste det sig, at de alle sammen havde arvet deres forældres talefejl. Men også, at de hver især sluttede deres sætninger, med deres helt egne lyd.

Engang der kom en fremmed forbi, inviterede prinsessen, der nu var blevet dronning, den fremmede ind til en kop kaffe. Den fremmede sagde ja tak, og blev bænket på en skammel ude i køkkenet. Alle børnene kunne lugte kaffen, og kom styrtende. Ikke fordi de drak kaffe, men fordi de vidste at der ville være kage. Og alle børnene snakkede i munden på hinanden, og der blev pruttet og kvækket og bøvset og fløjtet og

hostet og lavet en hel masse andre lyde der endnu ikke har noget navn. Den fremmede glemte helt at drikke sin kaffe, så overrasket var han over de mange lyde. Og så begyndte han at grine. Han grinede og grinede og grinede og grinede. Så meget, at han til sidst glemte at trække vejret, og døde af grin. Lige der, midt i kage og kaffe, og det var jo i grunden lidt trist. Men også lidt godt, for den fremmede var jo i rigtigt godt humør, da han døde, og det er det vigtigste.

Så selvom man ikke er som de fleste andre, kan man godt gøre folk glade og lykkelige alligevel. Det handler ikke så meget om hvad vi kan, men om hvem vi er. Det er det vigtigste, og det må du aldrig glemme.

GERT GRÆVLING

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Jeg bor i et lille hus lige ved siden af en skov. Huset har stråtag og bindingsværk. Lige bag ved huset løber der en å. Derfor er det forbudt at hoppe ud af havedøren. Eller, det er sådan set ikke forbudt. Det er

bare virkelig dumt. Man risikerer nemlig at hoppe lige ned i åen.

Der er masser af dyr i skoven, og mange af dem går rundt i min have, når de tror jeg ikke kigger. Men det gør jeg, og så kan jeg se pindsvin og ræve og harer og rådyr og egern. Nede under græsplænen er der muldvarpe. Dem er jeg ikke så vild med. Altså, de er da søde nok, men de graver huller i jorden, som jeg så kan gå og falde i hele sommeren. Det er lidt irriterende. Men vi skal jo være her alle sammen. Selvom, jeg godt kunne tænke mig at rotterne ikke skulle være her, men når man bor ved en å og en skov, er de ikke til at undgå. De er faktisk også ret søde. De ligner slet ikke de der grå grimrianer der bor i kloakerne inde i byen. Herude på landet ligner de lidt marsvin. De er store og brune, og jeg får faktisk lyst til at æde dem når jeg ser dem. Lidt i hvert fald.

Nu hvor det er forår, kan jeg se anemoner i skovbunden, og jeg kan se knopper på træernes grene. Det betyder, at det ikke varer længe inden der kommer blade på træerne. Det glæder jeg mig til. Jeg elsker når skoven er grøn.

Solen skinnede i går, og jeg tænkte at jeg ville gå en tur i skoven. Ja, faktisk så tænkte jeg ikke bare at jeg ville gå en tur i skoven. Jeg gjorde det også.

Der er lidt mudret nogle steder inde i skoven, så jeg tog mine vandrestøvler på. Bare så jeg ikke fik våde sokker, for jeg hader våde sokker. Bagefter tog jeg min jakke og min kasket på, og så gik jeg ind i skoven.

Der var dejligt derinde. Solen skinnede, og fordi der endnu ikke er blade på træerne, kunne solen skinne helt ned på mig.

Der var masser af fugle i skoven. Alle mulige slags. Og jeg tror at de alle sammen havde bestemt sig for at synge samtidig. Ligesom i et kor. Et fuglekor. Det var dejligt at lytte til. Jeg ved ikke med dig, men jeg bliver altid i godt humør når fuglene synger. Måske fordi jeg ved at når fuglene synger, så er det snart sommer. Men nok mest fordi det er så smukt.

Hvis du ikke allerede har gjort det, så skulle du prøve at tage på skovtur, og finde et dejligt sted hvor der er lunt og godt. Og så kan du sætte dig i skovbunden og være helt stille. Så varer det ikke længe inden du kan høre fuglene synge, og vinden der skubber til træernes grene. Hvis du sidder helt stille, kan du sikkert også høre nogle af de dyr der bor der, og hvis du er rigtig heldig, får du måske også nogle af dem at se.

Nå, men jeg var ude at gå en tur i skoven. Solen skinnede og fuglene sang... Eller, det har jeg allerede fortalt, har jeg ikke? Ja, det mente jeg nok.

Mens jeg sådan gik der og nød det hele, var der pludselig en der sagde noget til mig.

”Gider du lige flytte dig?” var der en der sagde.

Det forstod jeg ikke noget af, for jeg havde ikke set andre i skoven. Jeg kiggede rundt, men kunne ikke få øje på nogen.

”Er her nogen?” spurgte jeg så, og var en lille smule nervøs. Tænk hvis det var en røver der ville røve mig! Men, røvere plejer nok ikke at bede folk om at flytte sig, så det var nok ikke en røver. Men hvem var det så.

”Hallo?” sagde jeg, og gentog: ”Er her nogen?”

”Ja, her er nogen. Gider du godt flytte dig?” lød stemmen så.

Det var seriøst underligt, for jeg kunne ikke se nogen. Jeg kiggede op ad skovstien, men der var ikke nogen. Så vendte jeg mig om og kiggede den anden vej. Der var heller ikke nogen. Jeg drejede rundt om mig selv, mens jeg kiggede ind mellem træerne. Der var ikke nogen derinde. Det var ved at blive en smule uhyggeligt.

”Hvor er du?” spurgte jeg.

”Du glade verden,” lød det så, og denne gang kunne jeg høre at stemmen kom inde fra skoven, lige til højre for mig. ”Hvor tror du jeg er? Er du blind, eller hvad?”

Og det er jeg jo ikke, men jeg kunne stadig ikke se nogen.

”Kan du ikke komme frem?” spurgte jeg. ”Så jeg kan se dig.”

”Jeg står jo lige her,” lød det inde fra skoven. ”Kig ned, så kan du se mig.”

Da jeg kiggede ned, kunne jeg se hovedet af en grævling stikke ud bag et træ. Jeg blev helt forskrækket, for jeg har aldrig set en grævling før. Men jeg blev jo ikke meget klogere af det, for jeg kunne stadig ikke se den der talte til mig. For en sikkerheds skyld, og for ikke at skræmme grævlingen, stod jeg helt stille.

”Ja, lige præcis. Hernede. Det var godt,” sagde... grævlingen?

Nej, det måtte være noget jeg drømte. Måske var jeg slet ikke vågen. Måske lå jeg inde i mit hus i min seng, og drømte at jeg gik tur i skoven. I drømme kan grævlinge sikkert godt tale. Men det kan de ikke virkeligheden. Kan de vel?

Jeg har engang hørt, at man ikke kan føle noget i drømme. Altså, hvis du for eksempel drømmer at du slår dig selv over fingrene med verdens største

hammer, så er det jo ikke sådan at du vågner om morgenen og har en flad finger der gør helt vildt ondt. Så jeg var lige lidt smart. Jeg førte forsigtigt den ene hånd op til mig ansigt, og så trak jeg rigtigt hårdt i mit skæg. Bare lige for at tjekke, om jeg kunne mærke det, og på den måde finde ud af om jeg var vågen. Det var virkelig dumt, for det gjorde godt nok ondt. Men så måtte jeg jo være vågen. Det gav bare ingen mening, for der stod en grævling omme bag et træ og talte til mig.

”Men...” sagde jeg. ”Grævlinge kan ikke tale.”

”Nej,” svarede grævlingen. ”Det har jeg godt hørt at der er nogen der påstår. Mest mennesker, selvfølgelig. Men de er jo heller ikke rigtigt kloge.”

”Hov, hov!” sagde jeg. ”Det er ikke pænt at sige om nogen, at de ikke er rigtigt kloge. Det må man ikke.”

”Måske må mennesker ikke,” sagde grævlingen.
”Men grævlinge må godt. Grævlinge må mange ting, som mennesker ikke må.”

”Hvad, for eksempel?”

”Spise fredagsslik om onsdagen – for eksempel.”

Det kunne jeg godt se. Den går ikke for mennesker. Fredagsslik hører til om fredagen. Men jeg blev lidt misundelig på grævlingen. Jeg kunne også godt tænke mig at få slik om onsdagen.

”Nå, men flytter du dig så, eller hvad?” spurgte grævlingen utålmodigt.

”På én betingelse,” sagde jeg. ”Eller faktisk to. På to betingelser.”

”Og hvad er det så?” spurgte grævlingen mistænksomt.

”Du skal fortælle mig hvad du hedder, og du skal fortælle mig hvorfor jeg skal flytte mig.”

Grævlingen rynkede panden, og så sur ud.

”Hvorfor?” spurgte den.

”Fordi ellers flytter jeg mig ikke.”

”Hrmf,” vrissede grævlingen. ”Jeg hedder Gert. Gert Grævling.”

”Okay,” sagde jeg. ”Goddag, Gert Grævling. Jeg hedder Lars. Lars Poulsen.”

”Hrmf,” vrissede Gert Grævling.

”Og...?” sagde jeg.

Gert Grævling tøvede lidt inden han svarede. Men så kom det: ”Du skal flytte dig, fordi jeg skal over på den anden side af stien.”

Det forstod jeg ikke noget af. Så jeg sagde til ham, at han jo bare kunne gå over stien. Det var jo også hans sti, på en eller anden måde. Selvom, hvis jeg skal være helt ærlig, og det skal man jo være, så var jeg lidt i tvivl om, om en grævling egentlig kunne eje en sti. Eller bare

noget af den. Men Gert Grævling ville ikke krydse stien så længe jeg stod der.

”Men,” sagde jeg så. ”Er du bange for mig, eller hvad?”

Og jeg blev temmelig overrasket da Gert Grævling nikkede.

”Hvorfor?” spurgte jeg. ”Jeg gør dig da ikke noget. Jeg står bare her, lige så stille.”

Det var selvfølgelig ikke fordi jeg ikke ville flytte mig, men jeg var blevet lidt nysgerrig, og ville gerne høre hvad han havde at sige.

”Du slår mig ihjel, hvis jeg går over stien når du er der,” sagde Gert Grævling.

”Det gør jeg da ikke,” sagde jeg, og blev en lille smule sur. Jeg slår ikke nogen ihjel. Det kunne jeg da aldrig finde på. Eller, jo, en gang imellem gør jeg nok.

Hvis jeg klasker en flue, eller noget. Men ski' da ikke en grævling. Nu måtte han lige styre sig.

”Jo,” sagde Gert Grævling stædigt. ”Mennesker dræber grævlinge der går over en vej.”

”Hvad er det for noget vrøvl?” spurgte jeg.

”Min onkel, Anders Grævling, han blev slået ihjel af et menneske, da han krydsede vejen omme på den anden side af skoven.” Gert Grævling så lidt trist ud, inden han vredt tilføjede: ”Og man kan faktisk godt dø af at blive slået ihjel, at du ved det!”

”Men, hvordan blev han slået ihjel?” spurgte jeg. ”Krydsede han bare vejen, og så stod der et menneske i vejkanten, og så døde han, eller hvad?”

Gert Grævling rystede på hovedet. ”Der kom et menneske i en af de der kasser på hjul, og han kørte lige ind i Onkel Anders.”

Okay, så gav det mening. Gert Grævlings onkel, var blevet kørt ned af en bil. Det måtte være det han mente med 'en kasse på hjul'.

Og så fortalte jeg Gert Grævling, at jeg var rigtig ked af at høre det om hans onkel, men at han var blevet kørt ned af en bil. Jeg var jo ikke i bil. Jeg gik bare lige så stille, og kunne ikke slå ham ihjel. Heller ikke selvom jeg kom til at gå ind i ham ved et uheld.

Gert Grævling troede ikke rigtig på mig. Det kunne jeg se på ham, så jeg spurgte om det ville være bedre hvis jeg gik lidt til siden, og stod helt stille. Det mente han nok kunne gå an, så jeg flyttede mig og blev stående helt stille, og Gert Grævling kom forsigtigt frem bag træet og listede meget langsomt hen mod stien.

Da han var kommet helt hen til stien, kiggede han op på mig.

”Det er okay,” sagde jeg til ham. ”Jeg skal nok blive stående her.”

Så vendte Gert Grævling hovedet bagud, og sagde: ”Kom bare.” Og frem dukkede tre grævlingeunger der havde stået gemt bag træet. De var helt vildt søde, og jeg skulle virkelig tage mig sammen for ikke at gå hen og klappe dem.

”Er det i orden hvis jeg sætter mig på hug?” spurgte jeg.

Gert Grævling tænkte sig lidt om, inden han sagde: ”Hrmf,” og nikkede.

Jeg satte mig på hug, så jeg bedre kunne se ungerne. Den første pilede over stien, og i sikkerhed bag et andet træ på den anden side. Den anden gik helt tæt på sin far mens de krydsede stien, men den tredje, den kom hen og snusede til mig.

”Hej, med dig, lille ven,” sagde jeg, og rakte forsigtigt hånden frem så den kunne snuse til den. Og den lille grævlingeunge snusede til min hånd, og så rejste den sig op på bagbenene og lagde forbpoterne på mine knæ, og snusede videre. Det var for meget, jeg kunne slet ikke lade være med at æde den. Lige så forsigtigt. Jeg ville jo ikke skræmme den væk. Og den var lige så blød som den så ud til at være. Det var lidt som at æde en pose vat, eller en dyne. Så blød var den.

Da ungen havde snust færdig, hoppede den ned igen, og løb over til de andre. Jeg rejste mig, og vinkede til dem alle fire.

”Farvel, Gert Grævling,” sagde jeg. ”Jeg håber vi mødes igen.”

Gert Grævling sagde bare ”Hrmf.” Men jeg så godt at han smilede og nikkede.

DRENGEN DER BOEDE PÅ EN ØDE Ø

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang en dreng der hed Sebastian. Han var syv år gammel og boede i et lillebitte træhus. Det særlige ved Sebastian var, at han boede der helt alene. Men det at han boede der helt alene, var ikke det eneste der var særligt ved ham. Sebastians lillebitte træhus lå

på en lillebitte ø ude i en kæmpe stor sø, og rundt om den kæmpe store sø, var der en skov.

Sebastian havde selv bygget sit hus af gamle brædder. Han havde også selv bygget den tømmerflåde han brugte, når han skulle over søen. For eksempel når han skulle til købmanden og købe chokolade til sin morgenmad. Når man bor alene, bestemmer man selv hvad man vil have til morgenmad, og Sebastian ville helst have chokolade. Så det fik han.

Den dag jeg skal fortælle dig om, havde Sebastian boet i det lillebitte hus på den lillebitte ø i den kæmpe store sø i et halvt års tid. Måske lidt mere. Sebastian var ikke helt sikker. Han havde ikke nogen kalender, og var egentlig også ligeglad med hvad dag det var. Det var ikke fordi Sebastian var forældreløs. Ikke rigtigt i hvert fald, men han syntes selv at han var lidt forældreløs.

Dengang han boede hos sin mor og far, vækkede hans mor ham hver morgen klokken seks-nul-dut. Så skulle han stå op og spise morgenmad – og da han boede hjemme spiste han havregryn til morgenmad, ikke chokolade som nu. Sebastians far var taget på arbejde når Sebastian stod op, og hans mor skulle møde klokken otte, så Sebastian blev afleveret i fritidsordningen klokken syv hver morgen. Når han havde været der en times tid, skulle han i skole, og bagefter skulle han tilbage til fritidsordningen indtil klokken fem. Så blev han hentet af sin far. Derhjemme fik de så aftensmad, og så havde Sebastian lige en time eller to, inden han skulle i seng.

En dag var Sebastian kommet til at tænke på, om hans far og mor egentlig vidste at de havde en dreng der hed Sebastian? De så ham jo nærmest aldrig.

Det var den dag Sebastian tænkte på det med om hans mor og far egentlig vidste at de havde en dreng der hed Sebastian, at han fik idéen med den lillebitte ø. Sammen med sin klasse, havde han været ude ved den kæmpestore sø, og havde lagt mærke til øen ude midt i søen. Og så tænkte Sebastian, at hans mor og far jo havde så travlt med at arbejde, at de nok slet ikke ville opdage det, hvis han flyttede ud på øen.

Så det gjorde han!

Næste dag efter skole, hvor han egentlig skulle i fritidsordning, løb han væk fra skolen, ud i skoven, og svømmede over til øen. Der byggede han det lillebitte hus og tømmerflåden, og så var det sådan set det.

Sebastian savnede ikke sin far og mor. Han kendte dem jo egentlig ikke særlig godt. Faktisk savnede han sine klassekammerater og sin lærer mere.

En morgen hvor Sebastian sad med sin chokolademorgenmad, hørte han noget plaske ude på søen. Det var ikke en and. Sebastian kendte de lyde ænderne lavede når de svømmede eller landede på søen. Det her var anderledes. Det var plaskelyde, ligesom ændernes, men det lød højere, og det var meget regelmæssigt. Altså sådan her: PLASK – PLASK – PLASK – PLASK.

Hvad i alverden er det? Tænkte Sebastian, og gik hen til et træ der stod ved bredden af den lillebitte ø. Træet var ikke bare et træ, det var også hans udkigspost. Når han klatrede op i toppen af træet, kunne han se hele søen, og bag den, kunne han se hele skoven.

Da han var kommet op i træet, tog han en ordentlig bid af sin morgenmadschokolade – som han selvfølgelig havde taget med – og kiggede så ud over søen. Der fik han øje på en robåd. Der var to mennesker i båden, og den var på vej lige hen til hans ø.

”Hmmm...” sagde Sebastian til sig selv. ”Det ser ud som om jeg får gæster.” Og så klatrede han ned fra træet igen. ”Jeg må hellere skræmme dem væk,” sagde han da han var nede igen, og havde spist den sidste mundfuld chokolade. Sebastian havde nemlig ikke lyst til at få gæster. Det gik jo meget godt derude på den lillebitte ø, når han bare var sig selv. Men øen var alt for lille til gæster.

Hvordan skal jeg få dem skræmt væk, tænkte Sebastian og så sig omkring, for at se om han kunne

finde noget han kunne bruge til at skræmme dem med. Men der var slet ikke noget skræmmende eller uhyggeligt på øen. Mest bare blomster og den slags, og det er svært at skræmme nogen med blomster.

Jeg kan selvfølgelig grave et dybt hul, og så dække det med grene og blade, tænkte Sebastian så. Når gæsterne så går i land, falder de ned i hullet, og så kan jeg dække det til igen.

Du kan godt høre at Sebastian havde været lidt for meget alene i lidt for lang tid, ikke? Han var begyndt at glemme hvordan man skal opføre sig. Og at begrave nogen i et hul på en lillebitte ø, er *bestemt* ikke god opførsel.

Heldigvis havde Sebastian ikke nogen skovl, så han kunne ikke grave et hul.

Nå, tænkte Sebastian, men så bliver jeg vel nødt til at gemme mig indtil de er sejlet væk igen. Han kiggede

ud mod robåden, og kunne se at det ville være lidt endnu inden den nåede hen til den lillebitte ø.

”Jeg kan vist godt nå at hente noget mere chokolade,” sagde Sebastian til sig selv, og gik hen til det lillebitte hus, og fandt et par plader chokolade i slikskabet. I Sebastians køkken var det kun ét skab – slikskabet – for han spiste chokolade til morgenmad, lakrids til middag, og vingummibamser og cola til aftensmad. Og når man kun spiser slik, skal man kun bruge et slikskab. Det ville jo være temmelig fjollet at bygge et skab til rugmel og spelt og havremæk og pesto og økologiske porrer og den slags, når man ikke spiser noget af det.

Nå, men Sebastian hentede altså noget chokolade, og så gemte han sig bag en busk. Det var faktisk den eneste busk der var på den lillebitte ø, så det var ikke så svært at vælge hvilken busk han skulle gemme sig bag.

Han havde lige nået at gemme sig, da robåden lagde til land. Der var to personer i den, kunne han se. En mand og en dame, så det ud til. De havde en flettet kurv med, og Sebastian syntes at han kendte den kurv, men kunne ikke lige komme i tanke om hvor han havde set den før. Det var jo heller ikke sikkert at det var lige præcis dén kurv han kendte. Det kunne også bare være at han havde set en magen til engang.

Da manden og damen kom nærmere, syntes han også der var noget bekendt ved dem, men han kunne ikke lige komme i tanke om hvor han havde set dem før. Det var jo heller ikke sikkert at det var lige præcis dem han havde set før. Det kunne bare være at han engang havde set nogen der lignede dem.

Manden og damen satte sig i sandet ved søen, og åbnede den flettede kurv. Manden trak en rød- og

hvidtørnet dug op af den, og bredte den ud på jorden. Damen fandt et par tallerkener og et par glas. Så fiskede manden noget saftevand op af kurven, og damen fandt nogle rugbrødsadder frem.

Wow, rugbrødsadder, tænkte Sebastian. Det var godt nok længe siden han havde fået sådan én. Og lige pludselig blev han bare helt træt af slik, og fik virkelig meget lyst til en leverpostejmad.

Manden og damen snakkede og smilede til hinanden. Nogle gange grinede de endda, og så rigtig ud til at hygge sig.

Da de havde snakket og smilet og grinet et stykke tid, sagde damen: "Nu mangler vi bare én," og så så hun lidt trist ud.

”Ja,” sukkede manden. ”Det har ikke været det samme siden Sebastian stak af.”

Sebastian spidsede ører. Det navn kendte han. Det var jo hans navn. Hvordan kunne de fremmede vide hvad han hed? Og hvad var det for noget md at stikke af?

”Min dejlige dreng,” sukkede damen, og så begyndte hun at græde.

Godt så! Tænkte Sebastian og hævede øjenbrynene lidt. Hvad sidder hun og vræler for?

”Vores dejlige dreng,” sagde manden, og lagde en arm om damens skuldre.

Der var altså noget ved manden og ved damen, som Sebastian ikke helt kunne finde ud af hvad var. Der var

noget bekendt ved dem. Som om han vidste hvem de var, uden lige at kunne komme i tanke om det.

Han tog en ordentlig bid af chokoladen, men den smagte ikke helt så godt som tidligere. Det var nok tanken om en leverpostejmad der spillede ind.

Og så slog det ham lige pludselig hvem damen var, og hvem manden var. Det var jo hans mor og far! Og lige da tanken slog ham, var det som om der var én der boksede ham hårdt i maven – tanker kan godt slå hårdt nogle gange. Og fordi tanken boksede ham i maven, kom han til at udstøde et gisp. Du ved, sådan en overrasket puste-lyd af en slags. Lidt sådan her: **GHHHIIISPP!!!**

Hvad var det, sagde Sebastians mor, og vendte sig om. Men fordi Sebastian stadig sad omme bag busken, kunne hun ikke se ham. Sebastians far rejste sig op, og

så sig omkring, og fik øje på en tot lyst hår omme bag busken.

”Der sidder én omme bag busken,” sagde han til Sebastians mor. ”Jeg går lige hen og ser hvem det er.” Og så gik han hen for at se hvem det var.

Omme bag busken sad Sebastian med tårer i øjnene. Han troede han havde glemt sine forældre, men nu hvor han så dem igen, kom han til at tænke på alle de dejlige ting de plejede at lave sammen. Hvordan de spillede spil med ham når de havde spist aftensmad. Hvordan de tog på skovture med madkurv i weekenderne. Hvordan de tog i biografen, og spillede fodbold i parken. Alt muligt, kom han pludselig i tanke om. Alt muligt han troede han havde glemt.

”Sebastian?” spurgte hans far forsigtigt. Han var lidt i tvivl, for drengen bag busken lignede godt nok hans dreng der var stukket af for længe siden. Men den her

dreng var helt tydeligt ikke blevet vasket i et halvt år. Eller friseret. Og så var han blevet virkelig tyk af alt det chokolade og lakrids og vingummi.

”Far,” sagde Sebastian og rejste sig og luntede hen til sin far og kastede armene om ham.

”Margrethe,” råbte Sebastians far. ”Kom her. Kom og se hvem jeg har fundet!” Og Margrethe kom løbende, og kastede sig ind til Sebastian og knugede ham ind til sig.

”Min dreng,” hulkede mor, men ikke fordi hun var ked af det. Hun græd fordi hun var glad. Det kan man nemlig godt, og det var lige hvad hun gjorde.

”Sebastian,” gentog hans far og smilede over hele hovedet. Så rynkede han på næsen og sagde: ”Hold da helt kæft hvor du stinker!”

Så grinede de alle tre, og Sebastian fortalte hvorfor han var løbet hjemmefra, og hans mor og far fortalte

hvor forfærdeligt det havde været at de ikke kunne finde ham.

Sebastian tog selvfølgelig med sine forældre hjem igen. Det var jo der han hørte til. Og når han fremover kom til at tænke at de var mere interesserede i at tjene mange penge, end de var i at have ham – for det kom han stadig til at tænke sommetider – ja, så mindede han sig selv om hvor dejligt det var at have et hjem og en mor og en far der elskede én.

DRAGEN OG CYKELSMEDEN

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Langt ude på landet, lå der engang en lille by. En lille landsby, var det vel egentlig. I virkeligheden hed byen Betteby, men alle kaldte den ”Hvor-i-alverden-er-den-lille-møgby?”, fordi den var så lille at den næsten var umulig at finde. Den var så lille, at samtidig med at man

kørte ind i den, kørte man også ud af den. Så lille var den.

Der boede 14 mennesker i Betteby, der kun bestod af ét hus, og én campingvogn. Der var også 2 hjemløse, men man kan vel ikke sige at hjemløse bor nogen steder? Jeg mener, hvis de bor et sted, er de jo ikke hjemløse? Nå, men det er egentlig også ligemeget. Historien handler slet ikke om hjemløse.

Der boede altså 14 mennesker i Betteby. De 13 af dem boede i huset, og én af dem boede i campingvognen. I huset boede Lone og Morten og deres 10 børn, og deres au-pair-pige Elna fra Lolland. Sten-Ebbe, der var den lokale politibetjent, boede i campingvognen, der holdt parkeret ude i Lone og Mortens have. Sten-Ebbe var politidirektør på Bettebys politistation, der lå i den ene ende af campingvognen. I

den anden ende stod Sten-Ebbes seng, og der sov han hver nat.

Så nu kender du alle dem der boede i Betteby, men det vigtigste for den her historie er, at Lone, hende med manden Morten og de 10 børn og au-pair-pigen, var byens cykelsmed. Og med så mange børn i byen, var der rigtig mange cykler at reparere hele tiden, så hun havde travlt.

En dag kom den ene af de to hjemløse hen og bankede på døren til Lones cykelværksted.

”Kom ind,” sagde Lone, og tørrede hænderne af i bukserne. Det må man godt når man er cykelsmed. Hvis man ikke er cykelsmed, skal man først vaske sine hænder, og bagefter tørre dem i et håndklæde.

”Goddag, fru cykelsmed,” sagde den hjemløse.

”Dav,” sagde Lone.

”Ja, jeg tænkte, at jeg lige ville advare dig,” sagde den hjemløse.

”Om hvad?” spurgte Lone.

”Jo, altså,” svarede den hjemløse. ”Jeg ved ikke om du har hørt det, men der er flyttet en drage ind i skoven ned ad vejen.”

”Nå, da da,” sagde Lone. ”Det må jeg nok sige. Det er ellers længe siden der sidst har boet en drage i skoven.”

”Ja,” sagde den hjemløse. ”Og så var det altså at jeg lige ville advare dig. Jeg ved jo at du nogle gange cykler ned i skoven.”

”Jamen tak for det,” sagde Lone, og fortsatte med at lappe den cykel hun var i gang med.

Da cyklen var færdig, tænkte Lone at hun nok hellere lige måtte tjekke at den fungerede som den skulle, inden hun afleverede den til kunden. Så hun sprang op

på cyklen, og cyklede ud ad vejen. Og det var egentlig ikke fordi hun var nysgerrig eller noget, men lige pludselig cyklede hun rundt inde i skoven. Altså, den skov hvor der var flyttet en drage ind. Og her skal jeg nok lige sige, at det altså var en rigtig drage. Det var ikke sådan en drage i en snor som man kan flyve med når det blæser, men en rigtig drage. Kæmpestor, med hugtænder og vinger og ild ud af munden og alting.

Nå, men bedst som Lone cyklede rundt i skoven, og faktisk havde glemt alt om dragen, kørte hun pludselig ind i en meget stor sten der lå på skovstien.

”Nå, da da,” sagde Lone. ”Der kørte jeg vist ind i en meget stor sten.” Og det havde hun jo ret i. Men så kom hun til at tænke på, at der da vist ikke plejede at ligge en stor sten lige der. Faktisk kunne hun ikke lige mindes at der var store sten nogen steder i skoven. Hun skulle lige til at tænke, at den nok var vokset frem siden

hun sidst var i skoven, men hun gjorde det ikke. Og det var sådan set godt nok, for sten kan jo ikke bare sådan vokse frem. Hverken i skoven eller andre steder, så Lone nøjedes med at undre sig over hvor den mon kom fra.

”Møf,” sagde stenen, og Lone gloede overrasket på den. Hun vidste at sten ikke kunne vokse, men hun var ikke klar over at de kunne tale. Men det kunne den her sten åbenbart.

Lone overvejede hvad hun skulle sige, men kunne ikke rigtig komme i tanke om noget klogt, så hun endte bare med at sige, ”Øh...? Hvad...?”

”MØF!” sagde stenen igen. Bare højere denne gang.

”Møf mig her, og møf mig der,” sagde Lone.

”MØF!” råbte stenen meget højt. Så højt, at Lone fik ondt i ørerne.

Og nu tror du måske at det er mærkeligt med en sten der pludselig er der, og som siger ”møf”. Og det er det selvfølgelig også, men det er ikke det mærkeligste. Det allermærkeligste skete nemlig, da stenen pludselig rejste sig op, og gnubbede sig på numsen med en pote.

”Nå, da da,” sagde Lone. ”Det ser man ikke hver dag.” Og det kunne hun jo have ret i.

Jeg er ret sikker på at du er temmelig klog, så du har sikkert allerede regnet ud hvad der var med den sten. Har du ikke?

Jeps. Det var slet ikke en sten. Det lignede bare en sten. I virkeligheden var Lone cyklet lige ind i dragen, der lå og sov til middag. Den havde lige spist tre køer og fire egetræer, og var blevet helt træt. Drager er nemlig ret sultne, men de ved også at man skal spise grøntsager hver dag, så derfor spiste den fire egetræer

som tilhører til de tre køer. Da den havde spist færdig, og havde bøvset helt vildt højt, lagde den sig til at sove. Og den sov så dejligt. Altså, lige indtil Lone cyklede ind i numsen på den.

”Møf,” sagde dragen igen, og så surt på Lone. ”Helt ærligt, hvad har du gang i?” spurgte den.

”Ja, se, det må du virkelig undskylde,” sagde Lone. ”Jeg havde ikke lige set at du lå og flød her på skovstien.” Så kiggede hun op og ned ad dragen. Den var faktisk stor, nu hvor den havde rejst sig. Større end Lone. Meget større end Lone. Meget, meget, MEGET større end Lone.

”Hvorfor flygter du ikke?” spurgte dragen.

”Flygter?” sagde Lone. ”Hvorfor i alverden skulle jeg det?”

”Fordi jeg er en drage.”

”Ja, og...?” sagde Lone.

”Ja, og så bliver du bange,” sagde dragen.

”For hvad?” spurgte Lone.

”Det var dog utroligt,” sagde dragen vredt. ”For mig selvfølgelig. Mennesker er bange for drager. Du er et menneske og jeg er en stor og farlig ildsprudende drage. Derfor er du bange for mig. Basta!”

”Nåeh, på den måde,” sagde Lone. Det gav jo god mening. Altså, lige bortset fra, at hun faktisk ikke var bange for dragen. Og så fortalte hun, at hun desværre ikke var bange for den. Det skulle hun aldrig have gjort. Dragen blev virkelig ked af det, og begyndte at græde.

”WAAAAH!” græd dragen.

”BUHUHUUUU!” Og så løb der kæmpestore tårer ned ad dens kinder, og en af tårerne ramte Lone så hun blev fuldstændig gennemblødt.

Pludselig kom politidirektør Sten-Ebbe farende. Der var ikke råd til en politibil, så han kom løbende. På hovedet havde han en politikasket med blåt blink.

”IIUUIIUUIIUUIIUU,” råbte han mens han løb.

Da han kom hen til Lone og dragen, standsede han og spurgte: ”Hvad sker der her, hvad sker der her?”

Og så fortalte Lone hvad der var sket.

”Hmmm...” sagde Sten-Ebbe. ”Har du tilladelse til at spy ild?” spurgte han dragen.

”Selvfølgelig,” sagde dragen, og fandt tilladelsen frem fra en bukselomme.

Sten-Ebbe læste tilladelsen og nikkede. ”Jamen, det er i orden.”

”Er du heller ikke bange for mig?” spurgte dragen.

”Mjarh...” sagde Sten-Ebbe. ”Du ser jo rimelig fredelig ud, så det tror jeg egentlig ikke.”

”FOR POKKER DA OGSÅ!!!” råbte dragen. Og så spyede den ild. En kæmpe stor flamme stod ud af munden på den, og satte ild i et par træer i nærheden.

”Hold da op,” sagde Lone. ”Det er godt nok sejt det der.”

”Synes du?” sagde dragen, og så lidt vigtig ud.

”Ved du hvad?” sagde Lone. ”Vi skal have vejfest i Betteby, og vi har altid et frygteligt bøvl med at få tændt grillen. Kunne du ikke tænke dig at komme med? Så kunne du hjælpe os med at tænde grillen. Du skal nok få alle de pølser du kan spise og alle de sodavander du kan drikke.”

Og så fulgtes dragen med Lone og Sten-Ebbe tilbage til Betteby, hvor der blev holdt en stor vejfest, og alle byens 13 beboere og de to hjemløse var med. Sten-

Ebbe gik rundt med blå blink på kasketten og sørgede for at alt gik rigtigt til.

Dragen tændte grillen, og der blev ristet pølser og brød i lange baner. Alle spiste pølser og drak sodavand, og havde det rigtig hyggeligt. Dragen fik godt nok ondt i maven, men det var den selv ude om. Den kunne jo bare lade være med at spise 814 pølser og drikke 473 sodavand.

Dragen ville gerne blive boende i Betteby, og Sten-Ebbe sørgede for at den fik en tilladelse. Dragen havde nemlig fundet ud af, at det var meget hyggeligere at have venner end det var at gå og skræmme folk.

MANDEN DER GIK TUR MED TING

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en mand. Han var sådan set en helt almindelig mand. Han boede på en lille bondegård, langt ude på landet. Han var godt nok ikke gift, og havde ingen børn, men det er der jo ikke noget

mærkeligt ved. Der er mange der ikke er gift og ikke har børn.

Om morgenen stod han tidligt op. Så lavede han sig en kop morgenkaffe. Smurte et stykke franskbrød med smør, og kom ost og mayonaise på. Når kaffen var klar, satte han sig ved køkkenbordet med sin franskbrødsfad og sin kaffe. Så tændte han for radioen, for at høre nyhederne. Den sådan set helt almindelige mand, kunne godt lide at følge med i hvad der skete ude i den store verden, og det kunne han når han hørte nyhederne.

Så skulle man jo tro at den sådan set helt almindelige mand, ville gå ud i stalden og malke sine køer, eller fodre grisene, eller noget andet bondegårdsagtigt. Men det gjorde han ikke. Han havde nemlig hverken køer eller grise på sin lille bondegård, og så giver det jo ret

god mening at han ikke malkede og fodrede. Men han havde en hund, der hed Puf, tre katte der ikke hed noget, og så havde han nogle høns der lagde æg til ham. De dyr blev selvfølgelig fodret. Men de blev ikke malket, ligesom de køer han ikke havde, heller ikke blev malket. Og man kan ligesom ikke malke hunde og katte og høns, så det giver jo egentlig god mening, at de bare fik noget at spise.

Hunden Puf, fik en stor portion cornflakes med kakaomælk, det kunne den nemlig godt lide. Kattene fik hver en skål creme fraiche med revet ost, og hønsene fik en lagkage til deling. Og mens han fodrede dyrene fortalte han dem hvad han havde hørt i nyhederne. Sådan noget med ministre og lovforslag og vejrudsigter, og den slags. Han syntes nemlig, at det var vigtigt at dyrene også vidste hvad der skete ude i den store verden.

Du kan godt fornemme, at den sådan set helt almindelige mand, gjorde nogle sådan set ret ualmindelige ting, ikke? Du og jeg ved jo, at hunde spiser hundemad, og katte spiser kattermad, og høns spiser korn. Det tror jeg egentlig også at den sådan set helt almindelige mand vidste, men han tænkte sikkert bare, at hvis dyrene hellere ville have cornflakes og creme fraiche og lagkage, så skulle de da have det. Og det fik de så, for han var ret god ved sine dyr, og dyrene elskede ham og de vidste alt muligt om verden som de fleste andre dyr ikke ved noget om.

Omme bag laden, lå der en stor bunke sten. Det var nogen manden havde samlet ude på sin mark. Det er noget skidt hvis der ligger store sten på marken, når man kører og pløjer eller sår, eller hvad man nu kører og laver på sådan en mark. Plove får buler og såmaskiner går i stykker, hvis de rammer store sten.

Derfor havde manden altså samlet alle stenene sammen, så der ikke var nogen af hans redskaber der kom til skade. Han var nemlig ikke kun god ved dyr, han var også god ved landbrugsredskaber.

Men, altså, når den sådan set helt almindelige mand havde fået noget at spise, og dyrene havde fået noget at spise, og de alle havde hørt nyhederne, så gik manden om bag laden. Du ved, om til den der store bunke sten. Og det er nu, at den sådan set helt almindelige mand, bliver en lille smule underlig. Man skulle jo tro, at en mand der har en bondegård, giver sig til at lave bondegårdsting. Altså, køre med traktor og den slags. Men det gjorde han ikke. Han tog et langt stykke reb han havde i lommen, og så fandt han sig en god sten i bunken. Det var lidt forskelligt hvad der sådan var en god sten. Nogle dage syntes han at en stor sten var en god sten. Andre dage at en helt rund sten, eller en rødlig

sten, var en god sten. Det var forskelligt fra dag til dag. Men når han så havde fundet dagens gode sten, bandt han forsigtigt rebet omkring den, og sørgede for ikke at stramme det for meget. Han var nemlig også god ved sten.

Når rebet sad godt fast om stenen, altså, uden at stramme, så gik han en tur med stenen. Ligesom hvis man går en tur med sin hund i snor, så gik den sådan set helt almindelige... eller, måske skulle vi begynde at kalde ham ”den lidt mærkelige mand”? Men altså, når stenen var kommet i snor, gik han en tur med den.

Den lidt mærkelige mand tog stenen med om i haven, hvor de gik lidt rundt og så på blomster og buske og den slags. De gik også ind i køkkenhaven, for lige at tjekke om jordbær og porrer og stikkelsbær og gulerødder havde det godt. Det havde de som regel,

men nogle gange, hvis det ikke havde regnet i lang tid, vandede den lidt mærkelige mand alle sine planter. Med cola! Det ville planterne nemlig gerne have, og manden var selvfølgelig også god ved planter. Og mens han sådan gik rundt og hældte cola på planterne, stod stenen bundet til en pind i jorden. Bare så den ikke løb væk, eller kom til at gå ud på vejen så den blev kørt ned.

Når planterne havde fået en god sjat cola, løsnede manden rebet fra pinden i jorden, og gik videre med stenen. Og mens de sådan gik og så sig omkring, fortalte manden stenen om hvad der skete ude i den store verden. For han tænkte, at en sten har godt af at få udvidet sin horisont. Ved du hvad det betyder? Nej? Så skal jeg fortælle dig det. Jeg vidste det nemlig heller ikke, så jeg har slået det op i en tyk bog jeg har stående på min bogreol. Bogen hedder ”Bogen om ting det er

godt at vide”, og i den kan man finde ud af alt muligt. En slags google-bog, kan man vel sige. Nå, men i bogen stod der at det at udvide sin horisont, betyder at blive klogere. Der stod desværre ikke noget om hvorfor man så ikke bare siger ”at blive klogere”, når det nu er det man mener. Men sådan er det nogle gange. Så siger man noget andet end det man mener. Måske fordi det lyder lidt bedre, eller måske bare for at lyde klog – altså, som én der har udvidet sin horisont.

Nå, men når den lidt mærkelige mand var færdig med at fortælle om ministre og lovforslag og vejrudsigter, var han og stenen nået over gårdspladsen. Så gik de ind i stalden, hvor manden fortalte om de køer og grise han havde haft der for mange år siden. Han fortalte også om en hest han havde haft. Det var en hingst. En hingst, det er en han-hest. Og så tror du måske at en hun-hest hedder en hunst. Men det gør den

ikke. Den hedder en hoppe, også selvom den ikke nødvendigvis er god til det. At hoppe altså. Hingst og hoppe. Det er lidt mærkeligt. Jeg tror jeg vil slå det op i min google-bog en af dagene. Nå, men det var den der hest han havde haft engang. Den hed Torsten, og den var blevet så bidt af de nyheder den lidt mærkelige mand havde fortalt. Især var den blevet bidt af vejrudsigterne, som den syntes var meget spændende. Så en dag havde Torsten pakket sin saddeltaske, og var taget ind til byen for at gå på vejrudsigt-skole. Den var blevet så dygtig til at lave vejrudsigter med solskin i, at den nu var i fjernsynet hver aften, hvor den fortalte hvor dejligt vejr det ville blive de næste dage. Men det vidste den lidt mærkelige mand ikke noget om. Han havde hverken fjernsyn eller computer. For, som han sagde: ”Hvorfor skulle jeg sidde og kigge ind i sådan en skærm, når jeg kan kigge ud ad et vindue?” Og det

kunne han jo have ret i. For når man kigger ud ad et vindue, så kan man se virkeligheden, og den ser man sjældent i et fjernsyn eller på en computer.

Efter at manden havde vist stenen den gamle stald, gik de over i maskinhuset. Det syntes den lidt mærkelige mand også lige at stenen skulle se. Et maskinhus er et hus med... ja, altså, med maskiner. Alle mulige maskiner. Det var i maskinhuset at manden havde sin traktor og sin plov og sin såmaskine. Han havde også en mejetærsker der kunne høste korn på marken, og han havde en vogn til at hente ting med. Hans bil holdt også derinde. Den lidt mærkelige mand vidste faktisk ikke om bilen stadig kunne køre. Det kunne den nu nok ikke. Han havde ikke brugt den i 43½ år. Som regel tog han traktoren hvis han skulle til købmanden eller konfirmation og den slags. Han kunne

godt lide at det gik langsomt, og hvis du har prøvet at sidde i en bil der kører bagved en traktor, så ved du, at traktorer kører helt vildt irriterende langsomt. Men det kunne han godt lide. Det måtte godt gå stille og roligt. ”Man skulle jo nødig få stress,” som han sagde, og det kunne han jo have ret i.

I maskinhuset var der også noget almindeligt værktøj, hamre og skruetrækkere, og den slags. Og på arbejdsbordet stod der en radio som han lyttede til når han hamrede søm i brædder eller skruede på skruer. Det var ikke samme slags radio som den han havde i køkkenet. Radioen i maskinhuset kunne kun spille musik. Ikke nyheder. Det var lige omvendt med radioen i køkkenet, der kun kunne fortælle nyheder og ikke spille musik.

Når manden havde vist stenen sin have, sin gårdsplads, den gamle stald og maskinhuset, var det ved at være frokosttid. Derfor gik den lidt mærkelige mand om bag laden, hvor han forsigtigt tog rebet af stenen igen, så den kunne løbe hen og lege med de andre sten. Bagefter gik han ind i køkkenet hvor han smurte sig et stykke rugbrød med leverpostej, og et stykke med blomkål. Så drak han et stort glas mælk, og hørte nyhederne, inden han lagde sig på sofaen for at sove til middag.

Og når han vågnede igen, skulle han ud at gå tur med en køkkenlåge. Så, du kan nok se, at det er hårdt arbejde at være bondemand. Der er hele tiden noget der skal ordnes, og så kan man godt trænge til en middagssøvn.

KONGEN OG DRONNINGEN PÅ MÅNEN

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså. Der var engang en konge og en dronning. Men det var ikke en helt almindelig konge og dronning. Eller, der hvor de var konge og dronning, var det selvfølgelig almindeligt, men det ville have været meget mærkeligt hvis det for eksempel var her i

Danmark. For den her konge og den her dronning, de boede nemlig på månen. Ja, lige præcis. På månen!

Og hvis du synes det lyder vildt, så bare vent til du hører det her: Kongen og dronningen var børn!

Den var ikke gået i Danmark. I Danmark skal man være voksen for at blive konge eller dronning. Vores dronning, det er hende der hedder Margrethe, hun er 80 år gammel. Og når man er 80 år gammel så har man været voksen i mange år. Når dronning Margrethe engang er færdig med at være dronning, så skal hendes søn være konge. Han hedder Frederik, og han er over 50 år gammel. Så han har også været voksen i mange år.

Men på månen er det anderledes. Der vil man ikke have voksne som konger og dronninger. Der er det kun

børn der kan være det, og de kan kun være det indtil de selv bliver voksne. Når kongen og dronningen på månen bliver voksne, bliver nogle andre børn konge og dronning.

Det er faktisk ikke så underligt som det lyder. For grunden til at månemenneskerne har bestemt at det kun er børn der kan være konger og dronninger, er fordi det kun er børn der har fantasi. For der er ikke noget værre end en konge eller en dronning, der ikke har nogen fantasi. Det er jo kongen og dronningen der bestemmer, og hvis de ikke har nogen fantasi, kan de ikke finde på noget at bestemme, og hvis der ikke er nogen der bestemmer hvad man skal lave, går folk bare rundt og keder sig hele tiden. Og det er faktisk ret kedeligt.

Oppe på månen er det lidt anderledes end her nede på Jorden. På månen er der ikke noget luft, så man kan

ikke trække vejret. Til gengæld vejer man næsten ikke noget, så man kan hoppe helt vildt højt. Det er selvfølgelig noget skidt at man ikke kan trække vejret, men godt at man kan hoppe højt. Sådan er det jo altid. Noget er godt, og noget er skidt. Her på Jorden er det lige omvendt. Her kan vi trække vejret alt det vi gider, og vi skal ikke engang betale for det. Til gengæld kan vi ikke hoppe nær så højt som de kan på månen.

På månen kan en dreng lege på den ene side af det hus han bor i, og hans søster kan lege på den anden side. Så råber drengen måske lige pludselig til sin søster: ”Kom og se hvad jeg har fundet!”, og så hopper søsteren bare lige over huset og hen til sin bror, for at se hvad han har fundet. Det kan man ikke på jorden.

På Jorden kan man løbe en lang tur, og blive så forpustet, at man næsten ikke kan få vejret. Hvis man

løber en lang tur på månen, så man bliver forpustet, så *kan* man ikke få vejret. Man kan ikke bare *næsten* ikke få vejret. Man kan *slet ikke* få vejret.

Og sådan er der så meget.

Hvis du får lyst til at hoppe virkelig højt, kan du hoppe i en trampolin. Og hvis børn og voksne på månen får lyst til at trække vejret, skal de have nogle særlige trække-vejret-masker på. Lidt ligesom dem dykkere har på, hvis du har set sådan nogen.

Nu ved du lidt om hvordan det er at bo på månen, og så skal vi videre med historien om kongen og dronningen på månen.

De boede selvfølgelig i et slot. Det er klart. Det gør konger og dronninger selvfølgelig – både på jorden og

på månen, og alle andre steder hvor der er konger og dronninger. Slottet var et meget stort slot, med masser af lange gange, og forfærdelig mange værelser. For mange år siden var der en dreng, der var konge, der lige ville hente noget legetøj inde på sit værelse. Men han kom til at gå ind ad en forkert dør, og det tog ham så lang tid at finde tilbage, at da han dukkede op igen, var han blevet voksen. Og så kunne han ikke længere være konge. Det var lidt surt.

Den konge og den dronning som eventyret her handler om, hed kong Micas og dronning Malucca. De havde en tjener, en gammel mand der hed Ib. Det var tjener Ib der sørgede for at kong Micas og dronning Malucca fik rent tøj på hver dag, og at de huskede at børste tænder og spise sundt og den slags. Han ville også gerne sørge for at de fik frisk luft hver dag, men

det var jo lidt svært når der ikke var noget luft – hverken frisk eller muggen.

En dag hvor tjener Ib var ved at pudse dronning Maluccas mobiltelefon, var der en klokke der ringede. Det betød, at tjener Ib skulle smide hvad han havde i hænderne, og skynde sig ind på kongens og dronningens værelse. Så tjener Ib lagde dronningens mobiltelefon fra sig, og løb hen ad en lang gang, og så hen ad en anden lang gang. Så op ad nogle trapper og ind i et rum hvor der var flere trapper, og endnu en lang gang. Men så var han der også. Tjener Ib rettede på slipset, og bankede på døren ind til kongens og dronningens værelse.

”KOM IND!!!” råbte kong Micas og dronning Malucca i munden på hinanden, og så grinede de.

”Hva’ så?” spurgte tjener Ib.

”Vi vil have noget slik,” sagde dronning Malucca.

”Nu?” spurgte tjener Ib.

”Ja, lige præcis lige nu,” sagde kong Micas.

”Jamen, I fik også slik i går,” sagde tjener Ib. ”Det går jo ikke at I spiser slik hver dag. Så får I bare huller i tænderne og dårlig mave og sådan. Det går virkelig ikke.”

”Er du måske konge?” spurgte dronning Malucca, og lagde hovedet lidt på skrå for at se ekstra snedig ud.

”Nej, det er jeg ikke,” indrømmede tjener Ib.

”Er du måske dronning?” spurgte kong Micas, og lagde også hovedet lidt på skrå.

”Nej, det er jeg heller ikke,” indrømmede tjener Ib.

”Nå, men det er altså kongen og dronningen der bestemmer, og nu bestemmer de at de vil have slik, og så skal du hente det, for du er nemlig vores tjener,” sagde dronning Malucca.

”Øv,” sagde tjener Ib og gik den lange, lange, laaange vej tilbage til køkkenet hvor slikskabet stod. Da han havde fundet noget slik, og gået den lange, lange, laaange vej tilbage med det, ville kongen og dronningen også have sodavand, og så måtte tjener Ib tage turen én gang til.

Sådan gik det hver dag. Tjener Ib måtte gå frem og tilbage mange gange hver dag, fordi kong Micas og dronning Malucca ville have først det ene og så det andet.

En dag hvor kongen og dronningen havde sendt bud efter alt muligt, og tjener Ib, der jo var en gammel mand, til sidst ikke gad mere, sagde han det som det var: ”Jeg gider ikke mere!” sagde han. Og så var det sådan set det. Tjener Ib sagde op, og flyttede om på den anden side af månen, hvor han lagde sig til at sove. Det er nemlig sådan på månen, at det ikke er dag og nat på

samme måde som det er på Jorden. Der er det altid dag på den ene side af månen, og altid nat på den anden side. Kongens og dronningens slot lå selvfølgelig på den side hvor solen altid skinnede, så da tjener Ib flyttede om på den anden side, flyttede han altså derom hvor det altid var mørkt. Men det var okay. Han skulle jo bare sove, og så var det jo bedst at det var mørkt.

Inde på slottet sad kong Micas og dronning Malucca og kiggede på hinanden. Hvad skulle de nu gøre? Hvem skulle nu hente deres slik og deres sodavand? Og hvem skulle sørge for at de fik børstet tænder og blev friseret? Eller give dem nattøj på når de skulle i seng? Det hele var rigtig trist. Der var ikke rigtigt noget ved at være konge og dronning, når man ikke havde en tjener.

”Ved du hvad?” sagde dronning Malucca til kong Micas. Kongen rystede på hovedet, fordi han ikke vidste hvad dronningen tænkte på. ”Jo,” sagde dronningen. ”Jeg tror vi var for slemme ved tjener Ib.”

”Hvad mener du?” spurgte kongen. Han syntes ikke de havde været slemme. En tjener skulle jo gøre det han fik besked på.

”Jo, jeg har tænkt på at vi måske selv skulle hjælpe lidt til,” sagde dronning Malucca.

”Adr,” sagde kong Micas. ”Det gider jeg ikke.”

”Men,” sagde dronningen. ”Hvis vi ikke hjælper til, lærer vi jo aldrig hvordan man gør nogen ting, og når vi så bliver voksne, og ikke kan være konge og dronning mere, så kan vi ikke gøre noget selv.”

”Hmmm...” sagde kongen. ”Ved du hvad jeg synes vi så skal?” spurgte han. ”Jeg synes vi skal invitere alle månemennesker til at besøge os her på slottet, og så

skal vi lave en skattejagt, og alle skal have slik og sodavand.”

”Jaaah!” sagde dronning Malucca. ”Det er da en vildt god idé. Og når alle så er blevet trætte, så kan de bare sove her. Der er jo værelser nok.”

Og så inviterede kongen og dronningen alle månemennesker på skattejagt på slottet. Alle kom, og dem der egentlig skulle have været på arbejde eller i skole, holdt fri den dag, for en skattejagt på slottet ville de godt nok ikke gå glip af. Selv tjener Ib dukkede op. Han var vågnet, og vidste ikke lige hvad han ellers skulle give sig til, så han tog også hen på slottet.

Alle månemenneskene ledte og ledte og ledte efter den skat kongen og dronningen havde gemt, men de kunne ikke finde den. Slottet var jo enormt, og der var så mange gemmesteder. Der var endda nogen der for

vild, og først kom frem nogle dage efter at skattejagten var slut. Men til sidst var der én der fandt skatten. Kan du gætte hvem det var?

Det var da tjener Ib! Kong Micas og dronning Malucca, havde jo sendt ham rundt i hele slottet efter alt muligt fjollet han skulle hente til dem, og derfor kendte tjener Ib slottet bedre end nogen anden. Han kendte også kongen og dronningen rigtig godt, og vidste at de syntes at det hemmelige rum i kælderen var meget spændende. Derfor tænkte han, at de helt sikkert havde gemt skatten der. Og ganske rigtigt. Inde i det hemmelige rum stod en skattekiste, og i skattekisten var der en splinterny bil. En vaskeægte Citroën Berlingo, med helt nye månedæk på. Og fordi det var tjener Ib der fandt skatten og bilen, fik han lov til at beholde den. Og tjener Ib kørte og kørte og kørte rundt på månen, og var helt vildt glad for sin nye bil. Da bilen

til sidst løb tør for benzin, kom han tilbage til slottet, og så blev der holdt en kæmpe stor fest for alle der havde været med til skattejagten. Og ved du hvad? Det var kongen og dronningen selv der serverede burgere og pomfritter og sodavand og slik og popcorn og jordbær og rødbeder og sødmælk, for alle deres gæster. Og tjener Ib fik en meget fornem plads ved bordet, og kongen og dronningen sørgede særligt godt for ham. De havde nemlig fundet ud af, at det var meget sjovere at hjælpe andre end det var at få andre til at gøre alt for én. Når man hjælper andre, så de bliver glade, så bliver man også selv glad, og man får mange venner, og det er i grunden ikke så galt.

DEN SORTE MAND

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang en vej. Det var sådan en vej der gik fra den ene by til den anden. Op ad bakke og ned ad bakke. Igennem en skov og forbi en strand og et ishus.

Hen ad den vej gik der en mand. Han var sådan set bare ude at gå tur. Han skulle ikke noget bestemt sted hen, og han kom ikke noget bestemt sted fra. Han gik bare, og mens han gik, fløjtede han en lille melodi. Det

var en lille glad melodi, for manden var i godt humør. Nogle gange holdt han op med at fløjte, og gav sig så til at nynne lidt. Ikke nogen bestemt melodi, bare en lille glad en han fandt på mens han gik. Manden var nemlig en glad mand. Himlen var blå, solen skinnede og fuglene fløjtede og sang for ham, og han fløjtede og sang for dem. Og det er svært at være sur når himlen er blå og solen skinner og fuglene fløjter og synger.

Nogle gange kom han til at tage et par dansetrin i stedet for almindelige trin. Bare en lille dans hen ad vejen.

”Ba-du-ba-du-ba-DUT!” sagde han når han dansede.

Der var helt sikkert nogen der syntes at manden var underlig. Bare at gå der og være glad, sådan når alle kunne se det. I det land hvor manden gik, kunne folk

bedst lide at passe sig selv, og at andre også passede sig selv. Man skulle ikke gå og gøre ting, som andre kunne se og høre, og hvis man gjorde det alligevel, syntes folk at man var mærkelig. Og hvem har lyst til at være mærkelig?

Manden syntes ikke at han var mærkelig. Han syntes heller ikke at han *ikke* var mærkelig. Faktisk tænkte han slet ikke på den slags, og var fuldstændig ligeglad med hvad andre tænkte. Det måtte være deres problem, tænkte han, og glædede sig over at være glad.

Mens han sådan gik der på vejen og gik, kom han til et lille hus. Det lå næsten ude på vejen, men ikke helt. Og det var godt, for huse skal ikke ligge på vejen. Så kommer folk bare til at gå ind i dem, eller de kommer til at køre ind i dem med deres cykler og biler, og den slags.

Han kunne høre at der var en der spillede klaver inde i huset. Manden kunne egentlig godt lide når nogen spillede på klaver, men lige netop det her klaver, lød faktisk ikke særlig godt. Eller også var det den der spillede på det, der ikke var særligt dygtig. Men uanset om det var klaveret der var dårligt, eller om det var den der spillede, der var dårlig til det, så var det dog musik af en slags.

Det manden kunne høre, lød sådan her: [*Really Bad Piano Playing.mp3*].

Jeg ved ikke med dig, men jeg ville helt sikkert ikke være stoppet op for at lytte til det. Altså, jeg kan godt lide klavermusik, men det her er da helt forfærdeligt.

Men manden standsede for at lytte. Han holdt op med at nynne og han holdt op med at fløjte, så han bedre kunne høre musikken.

Da manden havde stået ude på vejen og lyttet et stykke tid, sagde han: ”Hmmm...”, og så rystede han på hovedet. Da han havde rystet færdig, gik han hen til døren i det lille hus, og bankede på. Det skete der ikke så meget ved. Den der spillede på klaveret, blev ved med at spille, og kunne åbenbart ikke høre at manden bankede på.

”Hmmm...,” sagde manden igen, og bankede lidt hårdere på døren. Men klaverspilleren kunne stadig ikke høre det.

”Nå, nå, hmmm..., nå, da da,” sagde manden. Og så hamrede han en knytnæve ind i døren, så det lille hus

rystede. Det hjalp. Musikken inde i huset stoppede, og manden kunne høre skridt derinde fra.

Så blev døren åbnet af en pige, der kiggede op på manden. Og så kiggede hun lige lidt mere. Og så gjorde hun vildt store øjne, og kiggede... eller, på det her tidspunkt *gloede* hun faktisk på manden. Du og jeg ved, at det ikke er pænt at glo på andre mennesker på den måde, og jeg tror egentlig også at pigen godt vidste det. Hun kunne bare ikke lade være. Hun havde aldrig i hele sit lille liv, set en sort mand før.

Jeg har glemt at fortælle dig at den glade mand, var helt sort, har jeg ikke? Nå, men det var han altså. Du synes sikkert ikke, at der er noget mærkeligt i at en mand kan være sort. Mennesker fås jo i alle mulige farver. Hvide, og lyserøde, og lysebrune og mørkebrune, og gule og blå og grønne og sorte. Eller

nej, okay, måske ikke lige blå og grønne, men i hvert fald alle de andre farver. Og mennesker findes også i alle mulige størrelser. Der er små mennesker, og der er store mennesker. Der er tynde mennesker, og tykke mennesker. Der er rødhårede, hvidhårede, sorthårede, gråhårede, og der er endda nogen der slet ikke har noget hår. Så, der er virkelig mange forskellige slags mennesker, og det er jo egentlig udmærket. Det ville være temmelig kedeligt, hvis vi alle sammen så ens ud.

”Er det dig der spiller klaver?” spurgte manden pigen.

Hun sagde ikke noget, men nikkede bare, og blev ved med at glo på den sorte mand.

”Jeg stod lige og lyttede til det,” sagde manden og smilede til pigen. ”Jeg kan nemlig godt lide klavermusik.”

Pigen sagde stadig ikke noget.

”Men,” sagde manden. ”Det du lige spillede, det lød godt nok forfærdeligt. Ja, det er ikke for at være uhøflig, men der er ikke rigtigt nogen bedre måde at sige det på.”

Pigen sagde ingenting, men manden lagde mærke til at hendes underlæbe begyndte at blævre lidt, og at hun fik tårer i øjnene.

”Nej, nej, nej,” sagde manden, og smilede et stort smil til pigen. ”Det skal du sandelig ikke være ked af. For det er når man er dårlig til noget, at man har mulighed for at øve sig, så man bliver god til det.”

”Okay,” hviskede pigen. ”Men, hvad vil du?”

”Det skal jeg sige dig,” sagde manden. ”Det er nemlig så heldig, at jeg er en verdensberømt klaverspiller. Det betyder, at jeg er latterligt god til at spille klaver. Men ved du hvad det bedste er?” spurgte manden, og pigen rystede på hovedet, for det vidste hun

selvfølgelig ikke. ”Det skal jeg sige dig,” sagde manden. ”Det bedste er, at jeg også er latterligt god til at lære andre at spille klaver.”

Nu så pigen en lille smule nysgerrig ud.

”Derfor vil jeg spørge,” sagde manden. ”Om du kunne tænke dig, at jeg lærte dig at spille klaver?”

Pigen nikkede forsigtigt.

”Det er jeg glad for at høre,” sagde manden. ”Hvor er dit klaver?”

Da pigen havde vist manden klaveret, der stod inde i stuen, hentede han en stol i køkkenet, og satte sig ved siden af klaveret. Så pegede han på pigens stol foran klaveret, og hun satte sig.

”Så,” sagde manden. ”Nu skal du spille for mig, og så ser vi hvad der sker.”

Og så spillede pigen, og det lød nøjagtigt lige så forfærdeligt inde i huset, som det havde gjort udenfor.

Nu tænker du måske, at den sorte mand, var en slags troldmand, der kunne trylle *pigen der spillede elendigt på klaver*, om til *pigen der spillede helt fantastisk på klaver*. Men var han ikke. Eller, det var han måske, det ved jeg ikke noget om. Men uanset om han var en troldmand eller bare en mere almindelig mand, så tryllede han i hvert fald ikke nogen om til noget andet. I stedet lærte han pigen hvordan hun skulle spille på klaveret, så det kom til at lyde smukt. Og det tog lang tid, for hun spillede virkelig dårligt. Da dagen var gået, og pigen stadig spillede forfærdeligt, bestemte manden sig for, at han hellere måtte flytte ind hos pigen indtil hun kunne spille ordentligt.

Den sorte mand blev boende hos den lille pige hele vinteren. Og da det blev forår, valgte han at blive boende indtil det blev sommer. Senere valgte han at

blive indtil det blev efterår, og derefter indtil det blev vinter, og inden hverken han eller pigen vidste af det, havde han boet i pigens lille hus i tre år. Men på de tre år, var pigen blevet helt fantastisk til at spille på klaveret. Ikke på grund af trylleri, men fordi hun havde øvet sig. Og øvet sig og øvet sig og øvet sig – og så lige øvet sig lidt mere. For det er altid bedst at være god til noget, fordi man har øvet sig i det. Hvis man bare var god til noget, fordi en troldmand havde tryllet en god, var det jo ikke nær så sjovt.

Så en dag sagde manden: ”Det var det. Nu kan jeg ikke lære dig mere. Nu er du så dygtig, at jeg ikke kan gøre mere. Men du må love mig, at du øver dig hver dag, og at du husker alt det jeg har lært dig, og som du selv har øvet dig i. Hvis du holder op med at øve dig, bliver du igen dårlig til at spille.”

Pigen lovede, at hun nok skulle øve sig hver dag. Hun var stolt over sig selv. Det der havde været så svært, var pludselig meget nemt. Fordi hun havde øvet sig.

Du husker nok, at pigen slet ikke kunne sige noget, da hun og manden mødte hinanden første gang. Det var jo fordi manden var sort, og det var hun ikke, og fordi hun aldrig havde set en sort mand før.

Hun havde stadig ikke set andre sorte mennesker, men hun tænkte ikke længere over at manden der havde lært hende at spille klaver, var sort. Det var som om hun ikke så det længere. Som om hun var blevet farveblind. Det eneste hun så, når hun så på den sorte mand, var bare en helt almindelig mand. Ikke bedre end hende, og ikke værre. Bare en helt almindelig mand.

Mange år efter at den sorte mand havde lært den lille pige at spille klaver, kom han igen gående hen ad vejen. Og igen kom han til det lille hus, der næsten lå helt ude på vejen. Men denne gang var der ingen der spille virkelig grimt på klaver inde i huset. Denne gang var der en der spillede virkelig smukt på klaver inde i huset. Det var så smukt, at manden helt fik tårer i øjnene, så smukt var det. Så kom han til at tænke på den dag han havde mødt den lille pige, og at det den dag var hende der havde haft tårer i øjnene. Så smilede manden, og bankede på døren. Ligesom første gang han havde været ved huset, blev klavermusikken ved med at lyde derinde fra. Også da døren blev åbnet af en ung dame. Da hun så at det var den sorte mand der var kommet igen, kastede hun sig om halsen på ham, og gav ham et kæmpe knus.

”Spiller du ikke mere?” spurgte manden, fordi den lille pige – der var blevet til den unge dame – jo stod sammen med ham i døren, mens musikken stadig lød inde fra stuen.

”Kom med,” sagde den unge dame, og gik ind i stuen, og manden fulgte efter.

Da de var kommet ind i stuen, gik hun hen til en reol, og fandt et pladeomslag frem, og rakte det til manden. På omslaget var der et billede af den unge dame, der sad ved et klaver der var så stort, at det hed et flygel. Manden så forbavset på hende, og hun nikkede.

”Ja,” sagde hun. ”Jeg blev ved med at øve mig, sådan som du sagde jeg skulle. Og nu rejser jeg rundt i hele verden og gør folk glade ved at spille for dem. Alle vil have at jeg kommer og spiller for dem, så det gør jeg.”

Så du kan nok forstå, at uanset hvor forskellige vi ser ud, så kan vi alle sammen lære noget af hinanden. Og

hvis vi bliver ved med at øve os på det vi har lært, ender vi måske med at blive rigtigt dygtige til det vi har lært. Det behøver ikke at være at spille klaver. Det kan være alt muligt. At cykle, eller læse eller regne. At tegne eller synge eller løbe. Det er lige meget hvad det er. Så længe vi lader andre hjælpe os, uanset om de er sorte eller blå eller lilla, og så længe vi arbejder på at kunne det vi gerne vil kunne, så kan det ikke gå helt galt.

DEN TREHJULEDE CYKEL

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså. Der var engang en trehjulet cykel. Du ved, sådan en lille cykel med ét forhjul og to baghjul. Måske har du selv en trehjuler, som man også kalder dem, eller måske havde du en da du var mindre.

Den trehjulede cykel var rød, med hvidt styr og hvid sadel. Bagnå var der ikke bare to baghjul, der var også et lille lad der kunne tippes med et håndtag. Det var ret smart, for så kunne man for eksempel cykle hen til sandkassen, og fylde ladet med sand, og så kunne man cykle et andet sted hen og tippe det af igen. I et blomsterbed, eller ude på græsplænen. Eller, nej, okay, måske er blomsterbede og græsplæner ikke de bedste steder at smide et læs sand. Men du ved hvad jeg mener.

Cyklen var ude at køre hver dag. Den lille dreng der ejede cyklen, kørte på den hele tiden. Han havde fået den i fødselsdagsgave, og han elskede bare sin lille røde trehjuler. Drengen boede inde i den store by, oppe i en lejlighed på tredje sal, men det meste af tiden cyklede han rundt nede i baggården. For dig der ikke bor i lejlighed, kan jeg fortælle, at ”baggården” er

sådan et fælles område for alle dem der bor i en lejlighed i et hus. Og nu tænker du måske, at det er et sted med asfalt der altid ligger i skygge af de høje huse. Altså, et kedeligt, mørk og koldt sted. Men det var den her baggård slet ikke. Den var meget stor, fordi den hørte til mange huse. Og fordi den var meget stor, var der både græs og blomster og træer, og masser af små stier som drengen kunne cykle rundt på. Han legede at stierne var veje, og at hans trehjuler var en kæmpestor motorcykel. Lige fra han stod op om morgenen til han skulle i seng om aftenen, cyklede han rundt på sin trehjulede cykel. Han cyklede og cyklede og cyklede, og den trehjulede cykel nød at køre rundt i baggården. Drengen kunne få den til at køre rigtig hurtigt, og var der noget den trehjulede cykel godt kunne lide, så var det at køre rigtigt hurtigt.

Drengen passede godt på cyklen. Hans mor og far havde givet ham en spand og noget sæbe, så han kunne vaske cyklen en gang imellem. Og drengen vaskede og pudse sin cykel, så den altid skinnede som om den var helt ny. Hans bedstefar havde givet ham en lille kande med noget olie i, så drengen også kunne smøre hjulene, så de kunne køre vildt hurtigt rundt. Og cyklen elskede at blive vasket og pudset og smurt. Den var så stolt når den drønedede rundt på stierne i baghaven, og skinnede i solen.

Sådan gik der lang tid. En hel sommer kørte drengen på sin cykel, og bagefter kørte han på den et helt efterår. Så hele vinteren, og hele foråret, og så en hel sommer mere. Drengen og den trehjulede cykel havde det vidunderligt sammen.

Men så, da der var gået nogle år på den måde, kørte drengen mindre og mindre på cyklen. Hans ben var ved at være for lange til den lille cykel, og han bankede hele tiden knæene mod styret. Og en dag, kom drengen slet ikke ned for at køre på cyklen.

”Hvad er der mon galt med ham?” tænkte cyklen, og håbede at det ikke var noget alvorligt. Og så glædede den sig til næste dag, hvor drengen helt sikkert ville komme ned og cykle.

Men næste dag kom og gik, og dagen efter kom og gik, og drengen kom stadig ikke ned og cyklede på sin trehjuler.

”Der må være sket noget meget slemt,” tænkte cyklen. Den kunne slet ikke forstå hvorfor drengen aldrig kom mere. ”Mon han er flyttet,” tænkte cyklen. ”Ja, mon han er flyttet og har glemt at tage mig med?”

Den kom helt til at ryste ved tanken om at den aldrig skulle være sammen med drengen igen.

Men dagene gik, og drengen kom ikke. Cyklen stod bare i sin krog i baggården og ventede, og efterhånden var den blevet lidt nusset at se på. Den skinnede ikke så flot som dengang drengen hele tiden sørgede for at vaske den. Det var også begyndt at gøre lidt ondt i hjulene, nu hvor de ikke fik olie længere. ”Måske har jeg fået gigt,” tænkte cyklen. Den havde hørt et par gamle damer tale om at de havde fået gigt, og at det gjorde ondt i deres arme og ben. Så den tænkte at det nok var det samme for trehjulede cykler. Bare med hjulene i stedet for armene og benene.

Så en dag, en dejlig sommerdag, hvor solen skinnede og der var varmt og godt i baggården, kom drengen endelig ned. Cyklen kunne næsten ikke kende ham. Han var blevet så stor. Cyklen tænkte, at det var

underligt at drengen sådan var vokset, når nu cyklen selv ikke var blevet større. Mere nåede den ikke at tænke, for så kom drengens mor og far også ned i baggården. De havde kage og boller og kakao og flag med, og de dækkede bord ude i solen. Så kom drengens bedsteforældre, og nogle af drengens venner, og de havde alle sammen gaver med til drengen.

”Men mig?” tænkte cyklen. ”Hvad med mig? Skal jeg bare stå her i skyggen og være beskidt og have gigt og alting? Hvorfor kommer drengen ikke og cykler på mig?”

Henne ved bordet blev der råbt hurra, og sunget fødselsdagssang, og alle så glade ud.

”Nu skal du have din fødselsdagsgave fra mor og mig,” sagde drengens far og rejste sig, og gik ind i huset

og ned i kælderen. Lidt efter kom han ud, med en helt ny cykel.

”Tillykke med fødselsdagen,” sagde drengens far, og drengens mor gav drengen et knus.

”En cykel!” råbte drengen. ”Den er bare så sej!” Og så sprang han op på cyklen, og kørte rundt på baggårdens mange små stier. Han cyklede og cyklede og cyklede, og kunne slet ikke holde op igen.

Men henne i skyggen stod en lille gigtplaget og temmelig beskidt trehjulet cykel og undrede sig.

”Skulle det være en cykel?” tænkte den. ”Den har jo kun to hjul.” Trehjuleren rystede på hovedet – eller, faktisk var det styret den rystede på. ”Og så er den blå!” tænkte den videre.

”Pfff...” sagde den så, på sådan en lidt storsnudet måde. Men den havde jo ret. For trehjuleren mente at

en rigtig cykel var rød og havde tre hjul og et lad til at køre med sand og alt muligt.

Da fødselsdagen var slut, og gæsterne var taget hjem, ryddede drengens mor og far op efter festen. Drengen selv, havde slet ikke tid til at rydde op. Han havde alt for travlt med at cykle på sin nye cykel.

”Hov!” sagde drengens far, da han fik øje på trehjuleren. ”Den skal vi vist ikke bruge mere,” og så bar han den ned i kælderen, og satte den ind i et pulterkammer, der var fuld af underlige ting som den trehjulede cykel aldrig havde set før. Den kiggede sig omkring, og undrede sig over hvorfor den var blevet sat derind.

Til at begynde med, var den lidt ked af at blive sat væk, men den tænkte ret hurtigt, at drengen nok snart

blev ked af den nye cykel, når nu den manglede et hjul og slet ikke var cykelfarvet.

”Så kommer han nok, og henter mig igen,” tænkte cyklen og ringede lige så stille med sin ringeklokke.

Og den trehjulede cykel ventede. Og den ventede. Og ventede. Nå ja, og så ventede den lige lidt mere. Men drengen kom ikke.

Den trehjulede cykel stod i kælderen i mange år. Og som tiden gik, blev der lagt andre ting ovenpå den, og til sidst var den helt væk, nede under dyner og papkasser og gamle hatte og bøger og alt muligt andet. Men selv om alle andre havde glemt den lille cykel, så glemte den aldrig drengen og de dejlige dage i baggården. Dengang de to havde drønet rundt på stierne, og leget motorcykel. Og selvom der var mørkt i kælderen, glemte cyklen aldrig solen og træerne og

græsset og fuglene og alt det andet skønne oppe i baggården.

Så en dag gik døren ind til kælderrummet op, og cyklen hørte en mand, hvis stemme den ikke kendte, sige: ”Er den ikke herinde et eller andet sted?”

”Jo,” sagde en anden stemme. Cyklen genkendte drengens fars stemme, men tænkte ikke mere over det. Han kom en gang imellem og lagde ting ind i kælderrummet, eller tog ting ud af det.

”Men hvor?” spurgte den stemme cyklen ikke kendte.

”Aner det ikke,” sagde drengens far. ”Vi bliver nok nødt til at flytte nogle ting for at finde den.” Og så begyndte både drengens far og den fremmede mand at løfte ting, og flytte ting, og skubbe til ting.

Pludselig løftede den fremmede mand noget af det der lå ovenpå den lille trehjulede cykel, og råbte: ”Her!

Den er her! Jeg har fundet den!” Og så tog han den trehjulede cykel, og løftede den henover alt skramlet i kælderrummet. Han bar den gennem den lange gang i kælderen, og ud i baggården. Den trehjulede cykel kneb øjnene sammen. Der var så meget lys, og den havde stået i den mørke kælder i rigtig mange år, så det skar noget i øjenene. Vidste du ikke at trehjulede cykler har øjne? Nå, men det har de. Man kan bare ikke se dem, men de er der – ellers kan de jo ikke se hvor de kører.

Den fremmede mand knælede ned foran den lille cykel. Han børstede forsigtigt støvet af den, og ringede med dens ringeklokke. Og cyklen undrede sig. Der var et eller andet bekendt ved manden, selvom den aldrig havde set ham før. Noget der mindede den om den lille dreng der plejede at cykle rundt på den for så længe siden.

”Se, skat,” sagde manden til en lille dreng som den trehjulede cykel ikke havde lagt mærke til. ”Det er fars gamle cykel.”

”Den er beskidt,” sagde den lille dreng.

”Ja, men nu vasker vi den, ligesom jeg gjorde da jeg var en lille dreng. Og bagefter smører vi hjulene med olie, og så bliver den lige så fin som da den var ny.

Den trehjulede cykel fattede ikke en bjælde af hvad der foregik. Hvorfor sagde manden at han havde vasket og smurt den da han var en lille dreng. Der var da kun én dreng der havde vasket og smurt den med olie. Ikke nogen ... Så gik det pludselig op for cyklen. Den fremmede mand... Det var den lille dreng der var blevet voksen. Den lille dreng der havde cyklet rundt på den trehjulede cykel, var blevet til en mand, og havde selv fået en lille dreng.

”Må jeg så cykle på den?” spurgte den lille dreng.

”Det kan du tro at du må,” sagde manden. ”Men først skal den gøres rigtig fin.”

Og så vaskede manden og den lille dreng den gamle trehjulede cykel, og manden lærte drengen hvordan han skulle smøre hjulene, sådan som hans bedstefar engang havde lært ham det.

Til sidst var den trehjulede cykel lige så fin som den dag den så drengen for første gang. Men nu var det drengens egen lille dreng der cyklede rundt på stierne i baggården, nu var det den nye lille dreng der puttete ting op på ladet og kørte rundt og læssede det af igen. Og sammen legede de at de var en stor motorcykel.

Da drengen og cyklen havde leget sammen hele dagen, kom drengens far ned til dem. ”Nu skal vi hjem,” sagde han.

”Årh, far,” sagde den lille dreng. ”Vi har det lige så sjovt. Må jeg ikke få cyklen med hjem?”

”Nej, det går ikke. Cyklen bor her hos bedstefar og bedstemor, men du må cykle alt det på den du har lyst til, næste gang vi kommer,” sagde manden.

Den trehjulede cykel blev først lidt skuffet over at den ikke måtte komme med drengen hjem, men tænkte så at det nok var meget godt. Den kunne godt mærke i sine hjul, at den ikke var helt ung længere. Så det var egentlig udmærket at hvile sig lidt inden drengen igen kom og kørte på den. Men det betød ikke, at den trehjulede cykel ikke glædede sig til næste gang drengen kom på besøg, og de igen skulle drøne rundt på stierne. For det gjorde den. Helt vildt!

LIDT OM EVENTYRLIGE FRIKVARTER

Det hele startede med Corona der lukkede landet ned første gang i marts 2020. Pludselig skulle børn og voksne til at arbejde hjemmefra. De forældre der kunne, skulle arbejde hjemmefra og børn skulle fjernundervises derhjemme.

Det var mildest talt en anstrengt situation. Ingen havde prøvet det før, og alle måtte prøve sig frem.

Hver dag hørte vi historier om familier der var ved at gå op i limningen.

Min kone og jeg har voksne børn. Jeg arbejder altid hjemmefra, men min kone, der er lærer, skulle forsøge

at holde styr på 26 elever på en lille skærm. Det var udfordrende, kan man vist roligt sige.

Jeg tænkte at jeg gerne ville hjælpe på en eller anden måde – men hvordan?

Jeg tænkte tilbage på min egen skoletid, og på hvad der var det bedste ved at gå i skole. Svaret lod ikke vente på sig – det var frikvartererne! 😊

Da jeg elsker at skrive, og i forvejen indlæser lydbøger, havde jeg grejet, og lysten, til at skrive små historier for børn, og udgive dem som podcast. På den måde kunne børnene få et frikvarter, og tænke på noget helt andet så længe historien varede.

Den første historie udkom d. 1. april 2020, og jeg var meget spændt på om der i det hele taget var nogen der gad lytte.

Det var der. Der bliver lyttet til historierne 6-700 gange hver dag.

Nu hvor Coronaen ikke længere generer, fortæller forældre og børn mig hvordan de bruger historierne under morgenmaden, som godnathistorier, på lange køreture og meget andet.

Mange børn har skrevet til mig, med sjove forslag til nye historier, og dem skriver jeg selvfølgelig hvis jeg har mulighed for det. Som regel aftaler jeg med forældrene (der oftest er dem der skriver til mig på børnenes vegne), at jeg må flette børnenes navne ind i

deres historie. Jeg har fået mange sjove film retur, så jeg kan se hvordan børnene reagerer når de pludselig opdager at de er med. Det er fantastisk! 😊

Mine eventyr er gratis - og skal forblive gratis!

Men skulle du få lyst til at støtte distributionen af dem - som koster en hel del - er du velkommen til at indsætte et beløb, stort eller lille, via MobilePay. Nummeret er [0974HJ](https://www.mobilepay.dk/0974HJ).

Med venlig hilsen

Lars Poulsen

